

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

DUBEN 2006

*Sola Scriptura - Jedině Písmo
Solus Christus - Jedině Kristus
Soli Deo Gloria - Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia - Jedině Milostí
Sola Fide - Jedině Vírou*

OBSAH

Uvnitř, nebo vně?	1
Proč	
vykládáme Bibli?	2
Žalm 127	4
Žalm 23	7
Byla Ježíšova	
smrt podvod?	7
Proč je dobře,	
že Ježíš zemřel?	15
Proč je ve světě	
tak málo zla?	20
Fakty o Spurgeonovi	22
Klíč k Boží pravdě	24
Všeobecná shoda	32
Jeden sází,	
druhý zalévá	33
Předvolební	
zamyšlení	35
Viš kdo jsem?	38
Existuje pravý Bůh?	39
Falešní učitelé	41
Homosexuálové	41
Tolerance naruby	44
Manažerství v církvi	45
Rybáři lidí	46
Poděkování	47
Zajímavosti	
na Internetu	47

UVNITŘ, NEBO VNĚ?

Je pravda, že lidé jsou ve všech dobách v podstatě stejní. Jisté změny však lze pozorovat. Sociologové, a to nejen křesťanští, píší, že na rozdíl od dřívějších časů (zhruba před 200 a více lety), kdy smysl a cíl existence člověka ležel kdesi vně či mimo člověka, leží dnes uvnitř. Bývalo celkem samozřejmé, že člověk dělal mnoho věcí, pokud ne všechny, ku prospěchu druhým, společnosti či pokojného prostředí, ve kterém žil. Nebo dělal něco prostě jen proto, že věděl, že je to dobrá věc – a dělal to bez ohledu na to, že ho to bude stát nějaké sebezapření či odříkání.

Trend dnešní doby je prý však jiný. Člověk ani nemusí být sociolog – specialista, aby si toho všiml. Až příliš často to také slychávám: „... tohle JÁ dělat nebudu, to MĚ nebaví, neuspokojuje, to PRO MNE nemá smysl...“ První myšlenka není ve prospěch druhých, ale v můj vlastní. Co z toho budu mít? Bude to pro mne zajímavé, zábavné, uspokojující? Zvláště populární slovo je seberealizace. Realizovat sebe – své touhy, své myšlenky, své cíle. Je na tom něco špatného? Není, tedy pokud to není neústupnou prioritou mého života, pokud to není na prvním místě. Jen si to představte, když si zkříží cestu dva lidé s touto životní prioritou, když se střetnou dvě sverpé, neústupné a nekompromisní touhy po seberealizaci. Jak to dopadá, to vidíme, slyšíme a čteme dennodenně.

<http://www.reformace.cz> nebo <http://www.hcjb.cz>

2 ZÁPAS O DUŠI

Jak se to stalo? Jak je možné, že došlo k tomuto tragickému posunu myšlení? Jsem přesvědčen, že příčinou je změna horizontu lidského očekávání. V okamžiku, kdy moderní člověk uvěřil tomu, že tento svět a život je vše, co je, pak je přirozené, že z něho chce dostat, co se dá. Vždyť života, který je tak krátký, je třeba si pořádně užít. Není-li nic jiného nad tímto životem, proč nežít pro sebe a pro tento svůj život? A tak mnoho lidí vším, co dělá, uskutečňuje své pozemské a momentální štěstí. A není divu, když nic jiného nelze od života čekat.

Toto je trend naší doby a naší společnosti. A tento trend samozřejmě působí i na církev. Jak chápeme církev? Není to jen jeden z prostředků naší seberealizace a našeho sebeuspokojení? Nejsou moje modlitby či moje zpívání exhibicí před ostatními nebo sebou samým (abych se JÁ cítil dobře)? Není to jen jedna z položek v mé kulturně-sociální náplni? Zajdu tam, popovídám si s lidmi, zazpívám si, vyslechnu si kultivovanou řeč, při které se mi svědomí zachvěje (čas od času tolik potřebuji cosi zbožného), a pak šup zase zpátky ke svým soukromým záležitostem.

Jestli vám to zní trochu jako moralizování, asi máte pravdu. Cílem těchto několika řádků je skutečně učinit (snad i morální) výzvu k zamyšlení: Když přicházím do církve, o co mi vlastně jde? Čí vůli se snažím realizovat? Svou, nebo Boží? Koho se snažím uspokojit? Sebe, nebo Boha? Kde leží motiv mého počínání? Uvnitř – totiž u SEBE, nebo vně – totiž u BOHA? Ale věřte mi, že bych si netroufl morálně apelovat, kdybych věděl, že je vám Boží morální zákon úplně lhostejný.

– Váš Jan Hábl –

Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. (Římanům 8:7)

PROČ VYKLÁDÁME BIBLI?

Zde předkládáme několik důvodů, které nacházíme v Božím Slově, proč v naší církvi vykládáme Bibli.

1. Protože je inspirovaná Bohem

- ◆ *Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k vyučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonalý a vybavený ke každému dobrému dílu.*

(2 Timoteovi 3,16-17)

Prvním důvodem pro výklad Bible je to, že Bible je Božím Slovem – je to Bohem vdechnuté slovo. V původním jazyce se jedná o dvě slova – Bůh a dech – jsou to Bohem v(y)dechnutá slova. Pavel to věděl a věřil tomu. Ačkoliv dříve nenáviděl Krista a pronásledoval jeho učedníky, nyní, když čeká na rozsudek smrti, připomíná svému „synu ve víře“ Timoteovi, že Bible je Boží Slovo.

Čtyřicet různých autorů v časovém rozpětí patnácti set let se věnovalo jedinému předmětu – Bohu. Byli mezi nimi králové i pastýři ovcí, učenci i prostí rybáři. Tito lidé napsali knihu, která je jedinečná svojí jednotou. Jedná se o popis Boží mysli – Bible sama říká více než 2000 krát: „*Tak praví Pán.*“ Bible obsahuje záznamy věcí minulých, ukazuje současnost autorů a předkládá nám události budoucí (protože budoucnost není pro Boha žádným překvapením jako pro nás). Bible nám ukazuje Boží jednání s člověkem. Proto je Bible tak jedinečná a proto MUSÍME v církvi vykládat Bibli.

2. Protože je dobrá k učení

- ◆ *Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k vyučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonalý a vybavený ke každému dobrému dílu.*

(2 Timoteovi 3,16-17)

ZÁPAS O DUŠI 3

Veškeré Písmo je inspirované Bohem a z jeho učení máme zisk – je pro nás užitečné. Nepotřebujeme nijak předělávat Bibli nebo ji činit relevantní – ona je relevantní. Je to Boží Slovo, které dělá svou práci. Je to meč Božího Ducha. A je to naše výsada, že můžeme používat Bibli. Když se Ježíš modlil za své následovníky, říkal:

- ◆ *Otče posvět' je v pravdě, tvé slovo je pravda.*

Jako jednotlivci i jako církev potřebujeme vedení a toto vedení můžeme velice jednoduše mít právě z Bible. V našem verši čteme, že Boží Slovo je užitečné k výchově a nápravě. Potřebujeme nápravu. Naše životy potřebují neustále napravovat. Z podstaty naší přirozenosti se neustále odchylujeme od správného kurzu a musíme se znovu a znovu učit, jak máme žít správný život.

- ◆ *Jak si mladík udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova. (Ž 119:9)*

Ale není to všechno. Bůh nás neučí jenom jak máme žít, ale:

3. Protože dává moudrost ke spasení a vede lidi k Ježíši Kristu

- ◆ *Ale ty zůstávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Věz, od koho ses to naučil, a že od dětství znáš Svatá Pisma, která ti mohou dát moudrost ke spasení skrze víru, jež je v Kristu Ježíši. (2 Timoteovi 3,14-15)*

Bible je svaté Písmo, které vede přímo ke spasení. Bible mluví o tom, že jsme to my lidé, nikoliv Bůh, kdo potřebuje pomoc. Celé poselství Bible je o tom, že je to Bůh, kdo se rozhodl nás zachránit. Ježíš Kristus dal svůj život jako oběť smíření za naše hříchy a za hříchy celého světa. Jedna z nejužitečnějších věcí, kterou můžeme dělat, je používat Bibli. Písmo vede ke spasení. Je to nejlepší způsob, jak přivést lidi ke Kristu. Vždyť je to Duch Svatý, kdo nás uvádí do veškeré pravdy a touto pravdou je Boží Slovo. Duch Boží svědčí o Ježíši, o kterém čteme ve slovech Písma.

Víra je tedy ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží. Žádné lidské slovo nemůže přinést život, ale Boží Slovo je zrnem, které svaženo deštěm Ducha Svatého roste a přináší hojnou úrodu. Izajáš svědčí o Božím Slově, že se nevrátí zpátky prázdňé, ale přinese úrodu v podobě znovuzrozeného života.

4. Protože je nám nařízeno vykládat Bibli

- ◆ *Proto tě před Bohem a před Pánem Ježíšem Kristem, který má soudit živé i mrtvé, zapřísahám při jeho příchodu a jeho království: Každé Slovo; buď připraven vhod i nevhod, usvědčuj, kárej a napomínej se vši trpělivostí a učením. (2Tm 4,1-2)*

Apoštol Pavel zapřísahal svého žáka a „syna ve víře“ Timotea, aby kázal Slovo. Doslova skládá slavnostní přísahu před Bohem a Ježíšem Kristem. Bere Pána Boha za svědka. To, co přikazuje Timoteovi, bylo pro Pavla nesmírně důležité – neříká tu každé Slovo nebo o slově, ale každé Slovo. Vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej – vždy musíme být připraveni kázat slovo. Potom budeme náležitě připraveni ke každému dobrému činu. Nebude to vždy populární, a jak ukazují hned následující verše (2Tm 4,3-4) lidé by mnohem raději slyšeli to, co se jim líbí. Ale my jsme nepřijali své pověření od lidí, ale od Krista – On bude soudit živé i mrtvé.

5. Protože veškeré (celé) Písmo je inspirované Bohem

- ◆ *Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k vyučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonalý a vybavený ke každému dobrému dílu. (2Tm 3,16-17)*

Celé Písmo je slovem Božím. Není to jenom Nový zákon ani oblíbené pasáže kazatele. Je to každé slovo v celé Bibli. Pavel to připomínal Timoteovi. A když ho vedl k tomu, že má kázat Slovo Boží, ukazoval mu také, co má kázat – veškeré Písmo:

4 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *Když se Ježíš loučil se svými učedníky, ukazoval jim ve všech částech Písma, že Mesiáš musí trpět, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých (Lukáš 24,27).*

Ježíš je naším učitelem – ukázal nám, jak máme zacházet s Biblií, a budeme nazváni špatnými správci jeho Slova, pokud budeme jednat jinak.

6. Protože chceme znát „celou radu Boží“

- ◆ *Proto vám dnešní den vydávám svědectví, že jsem čistý od krve všech lidí, protože jsem neopomněl oznámit vám veškerou Boží vůli. (Skutky 20,26-27)*

Když se Pavel na své cestě do Jeruzaléma loučil se staršími z Efezu a Milétu, vydal jim dobré svědectví o tom, že jeho vinou nikdo nezahyne, protože jim sdělil celou vůli Boží. Můžeme se jen domnívat, co přesně jim tím chtěl říci, ale pokud budeme promýšlet důsledky těchto slov, musíme říci, že celou vůli Boží nalezneme jenom v celé Bibli.

Naneštěstí dnes mnoho kazatelů jedná, jako kdyby Boží vůle byla vložena pouze do několika jejich oblíbených biblických textů. Podobají se mlsnému člověku, který z upečené bábovky vybírá rozinky a prohlašuje je za celou bábovku.

Pokud se však přestaneme držet Božího Slova, stane se naše poselství nevyváženým a potom také naše životy budou odrážet tuto nerovnováhu. Proto používáme text Písma jako osnovu, které se držíme a vykládáme ho verš za veršem. Můžeme tak mít jistotu, že se seznámíme s celou Boží vůlí a že nevynecháme některé důležité věci.

– Jaroslav Kernal. –

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, (2. Timoteovi 3:16)

ŽALM 127

Žalm 127,1

- ◆ ***Poutní píseň, Šalomounova. Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný.***

V nadpise se vyskytuje jméno Šalomounovo. Toto jméno najdeme jen v Žalmu:

- ◆ *Šalomounův. Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva. (Žalm 72,1-2)*

V Žalmu 127 šlo zřejmě o stavbu jeruzalémského chrámu (verše 1-2) a o potomky Davidova rodu (verše 3-5), jak to předpověděl Bůh skrze Nátana ve 2. Samuelově 7,12:

- ◆ *Až se naplní tvé dny a ty ulehneš ke svým otcům, dám po tobě povstat tvému potomku, který vzjede z tvého lůna, a upevním jeho království.*

V tomto kontextu musíme text Žalmu

- ◆ ***Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. (Žalm 127,1)***

vykládat: nadarmo, zbytečně, marně. Obsahově podobná slova zaznívají v knize Kazatel:

- ◆ *Jaký užitek má člověk ze všeho svého pachtění, z toho, jak se pod sluncem pachtí? (Kaz 1,3)*

Nadarmo stavěli babylonskou věž. Vynaložili nemalé úsilí a prostředky, ale nakonec je Hospodin rozehnal po celé zemi, takže od stavby museli upustit.

Nadarmo, tedy zbytečně, můžeme vyslovovat i Boží jméno:

- ◆ *Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo. (Ex 20,7)*

V duchovním smyslu je stavbou Hospodinův vyvolený lid. Podle Nového zákona Bůh staví dům, který není vybudován z kamenů a cihel. Je to živý materiál, živý chrám, jehož úhelným kamenem je Kristus. Nestaví-li dům Bůh, je naše úsilí marné a zbytečné. Pracovat a sloužit jistě máme. Pán Ježíš říká:

ZÁPAS O DUŠI 5

- ◆ *Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji. (Jan 5,17)*

V 2. listu apoštola Pavla do Korintu čteme:

- ◆ *Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. (2K 9,6).*

Ale lopota a úsilí, které nevyjadřuje víru a důvěru v Boží pomoc, a které je spíše jen ustrašeným jednáním, je marné. Bez Boha nedokážeme vytvořit nic hodnotného a trvalého.

- ◆ *...neboť beze mne nemůžete činit nic. (Jan 15,5)*

říká Ježíš Kristus. Křesťanský život je založen na Božích činech, které se uskutečňují způsobem, které často nedokážeme pochopit.

Pamatujme si, že hlavní díl činnosti je v Božích rukou. Naše práce sice není marná, ale jen pokud je v Pán (1K 15,58). Naše práce má smysl, když jednáme na Boží pokyn. Pán Bůh se stará o to, co sami neuhlídáme. Aktivismus, horečná, nepokojná a nervózní činnost, není naším povoláním. Stálá dřina na maximum, s vypětím všech sil, to není Boží záměr pro náš život. Neměli bychom se nechat zatáhnout do aktivit, o nichž nejsme přesvědčeni, že je to Boží vůle. Ne každý nápad, který nám prolétne hlavou, ne každý projekt a cíl, za kterým nekompromisně jdeme, je od Boha. Může se nám ledacos podařit, ale nakonec to bude bez Boha a jeho požehnání. Rozsévát musíme, ale starat se nemusíme. Hledejme, co Bůh od nás chce. Hledejme potvrzení, že jsme slyšeli správně, a spoléhejme se na pomoc Ducha svatého. Vždyť lidé nepřicházejí do Božího království tak, jak si to my přejeme, ale jak si přeje Bůh, a to často i bez našeho snažení:

- ◆ *Dal jsem odpověď těm, kdo se neptali, dal jsem se nalézt těm, kde mě nehledali. (Iz. 65,1)*

**Ne vy jste vyvolili mne,
ale já jsem vyvolil vás
(Jan 15:16)**

Žalm 127,2

- ◆ ***Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek.***

Původně se toto vstávání a vysedávání týkalo zbožných praktik. Šlo o pouhé náboženské konání. Takovým úsilím si někteří Izraelci chtěli zajistit náklonnost Pána Boha. Chtěli ho ovlivnit. Nebyli si nikdy úplně jisti, že je Bůh má rád. Chtěli si požehnání zasloužit. Proto byl celý jejich život naplněný aktivitou a obětmi, přičemž nezakoušeli odpočinutí a nepoživali pokoj.

- ◆ *...Bůh dopřává svému milému spánek. (Žalm 127.2)*

Milý Hospodinův – toto jméno slyšíme ve 2. Samuelově 12,25. Když se Davidovi narodil syn Šalomoun, Bůh ohlásil skrze proroka Nátana, že ho mají pojmenovat Jedidjáš (to znamená Hospodinův miláček) kvůli Hospodinu. Tím milým je král Šalomoun.

Některé překlady bible uvádějí, že Pán Bůh dává svým milým dary a požehnání ve spánku, totiž během spánku, v průběhu spánku. Adamovi daroval ženu Evu během hlubokého spánku, kdy nemohl nic ovlivnit. Eva zde byla bez Adamova přičinění a úsilí. Bůh mu ji dal. Jákob dostal zaslíbení ve snu, když spal:

- ◆ *Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil. (Gen, 28,15)*

Se svou milostí přišel Bůh i k Šalomounovi:

- ◆ *V Gibeónu se Šalomounovi ukázal v noci ve snu Hospodin. Bůh řekl: „Žádej, co ti mám dát.“ (1. Královská 3,5)*

Svému milému, tomu, který je s Bohem spojen láskou, Pán Bůh dává všechno z milosti – spánek, odpočinek i jistotu. Nedůvěra v Boží lásku vede k úzkosti a úzkost nás okrádá o spánek. Křesťanství je o vztahu lásky. Když láska zmizí, život víry upadne.

6 ZÁPAS O DUŠI

Podobenství o zasetém semenu

- ◆ *S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země, ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzhází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. A když úroda dozraje, hned hospodář pošle srp, protože nastala žeň.* (Marek 4, 26-29)

Toto podobenství nás učí spoléhat se na sílu Ducha svatého. Povzbuzuje v nás víru v Pána Boha a v jeho moc. Vždyť Boží království roste i bez nás, bez našeho přičinění. Bůh koná své dílo, zatímco člověk spí.

Někteří věřící mají pocit, že bez jejich intenzivní účasti se úroda na poli nemůže objevit. Na co nemají vliv, to nemůže přinést ovoce. A proto jsou všude. Myslí si, že vědí, jak na to. Jsou napjatí a neznají, co je to odpočinek. Jsou unavení ve dne i v noci. Kdo by měl na to všechno, co se děje, dohlédnout? Co kdyby Pánu Bohu něco uniklo? Na koho jiného by se Bůh mohl spolehnout? Jsou přesvědčeni, že když to oni nezařídí, pak to nezařídí nikdo. A když už jsou se svými silami v koncích, tak to je nadobro konec... A buď jsou zoufalí, nebo v sobě hledají další rezervy, ale ony nejsou. A tak jsou přepracovaní, ale stejně je to málo platné. Nemusíme se bát. S námi Boží království nestojí a nepadá, to má pevné základy v Bohu, ne v člověku. I když spíme, Pán Bůh doplňuje k našemu dílu, na co nestačíme.

Marný rybolov

Po vzkříšení Pána Ježíše Petra napadlo jít chytat ryby. Ostatní učedníci se přidali. Ale celonoční rybolov nepřinesl kýžený výsledek. Učedníci se namáhali, ale byli v tom sami. Ježíše se neptali, ani ho nepozvali. Pracovali bez Něj, a proto to bylo marné. Za svítání se jim ukázal Pán Ježíš a zeptal se, zda nemají něco k jídlu. Neměli nic. Před lidmi by se dokázali pochlubit svou aktivitou: celou noc jsme dřeli, obětovali jsme se, snažili jsme se... Jenže před Ježíšem nemohli

zatajit marnost své práce. Měli prázdné ruce. Neměli nic. Neměli co dát. Až když spustili síť na Ježíšův pokyn, bylo ryb dost. (Jan 21, 6)

Druhá část žalmu hovoří o dětech, potomstvu, jako o opravdovém dědictví:

Žalm 127,3:

- ◆ **Hle, synové jsou dědictví od Hospodina, mzdou od něho plod lůna.**

Tradiční představa Izraelců byla, že dědictvím je zaslíbená země, půda, parcela, pozemek, nemovitost, místo, které je moje (které je, řečeno dnešní mluvou, zapsáno v katastru nemovitostí). Písmo však říká, že pravým dědictvím je něco jiného – dědictvím jsou děti, další pokolení, lidé, dědictvím je něco živého, ne to hmotné. Kdyby tím dědictvím měla být jen půda, co by mohli říkat lidé, kteří o všechno přišli, když vše ztratili? Vyhnaní, bezzemci, zajatci v babylonském zajetí? Co by koneckonců měl říct Abraham? Když vyšel z Chaldejské země a usadil se v Cháranu a pak ho Bůh vyzval, aby se odtamtud přestěhoval do Palestiny,

- ◆ *ale nedal mu z ní do vlastnictví ani píď!* (Sk 7,5)

Dostal ovšem zaslíbení velkého potomstva.

Zachování požehnání nezávisí na území, na majetku, ale na synech, na dalším pokolení. A to je Boží dar.

Žalm 127,4:

- ◆ **Cím jsou šipy v ruce bohatýra, tím jsou synové zplození v mládí.**

Žalm 127,5:

- ◆ **Blaze muži, který jimi naplnil svůj toulec! Nebudou zahanbení, až budou v bráně jednat s nepřáteli.**

Naše duchovní užitečnost, ovoce, je výsledkem našeho vztahu s Kristem. Tím se stáváme duchovními rodiči. Náš vztah s Ježíšem přináší duchovní úrodu, „rodí děti“, přináší požehnanou službu. Toužíme po tom, aby se duchovní děti rodily do Božího království, abychom měli duchovní syny a dcery. Tato práce může být namáhavá a únavná. Může být do-

ZÁPAS O DUŠI 7

provázena těžkými zápasy. Sloužit a konat duchovní práci, to je často spojeno se sebezapřením a obětováním času. Jistě známe výzvu:

- ◆ *V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas. (Ga 6,9)*

Ale na druhé straně je v tom lehkost, je v tom Bůh, který nás posiluje. Je to život pod milostí, nikoliv pod zákonem. Jde o očekávání velkého Božího daru, nejen spoléhání na vlastní úsilí.

– Daniel Heczko, CB Dejvice –

ŽALM 23

- ◆ *Hospodin je můj pastýř,*
– to je vztah s Bohem;
- ◆ *nebudu mít nedostatek.*
– to je Boží zajištění všech našich potřeb!
- ◆ *Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách,*
– to je odpočinek;
- ◆ *vodí mě na klidná místa u vod,*
– to je občerstvení;
- ◆ *naživu mě udržuje,*
– to je uzdravení;
- ◆ *stezkou spravedlnosti mě vede,*
– to je vedení;
- ◆ *pro své jméno.*
– On je smysl všeho našeho bytí!
- ◆ *I když půjdu roklí šeré smrti,*
– to je zkouška;
- ◆ *nebudu se bát ničeho zlého,*
– to je ochrana;
- ◆ *vždyť se mnou jsi ty*
– to je Jeho věrnost!
- ◆ *Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují*
– to je kázeň a poslušnost!
- ◆ *Prostíráš mi stůl před zraky protivníků,*
– to je naděje;
- ◆ *hlavu mi olejem potíráš,*
– to je požehnání;
- ◆ *kalich mi po okraj plníš*
– to je hojnost!
- ◆ *Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití*
– to je požehnání.

- ◆ *Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů*

– to je věčnost.

– Zaslal Bud Morrison –
Sound of Grace – 8/1

BYLA JEŽÍŠOVA SMRT PODVOD A VZKŘÍŠENÍ PODVRH?

Lékařské důkazy:

Zastavil jsem se, abych si přečetl plaketu pověšenou v čekárně doktorovy kanceláře.

*At' zmlknou slova. At' utichne smích.
Na tomto místě smrt ochotně přichází na pomoc živým.*

Zcela očividně tu nešlo o běžného lékaře. Moje další návštěva mě zavedla k Dr. Robertu J. Steinovi, jednomu z předních světových soudních patologů, soudnímu lékaři s okázalým vystupováním a nakřáplým hlasem, který mě v minulosti zasypával příběhy o nečekaných stopách, které odhalil při ohledání mrtvol. Mrtví podle něho dokázali vyprávět a dokonce často vyprávěli příběh, který přinesl spravedlnost živým.

Během svého dlouhého působení ve funkci soudního lékaře v Cook County ve státě Illinois Stein provedl ohledání více než dvaceti tisíc mrtvol. Pokaždé nesmírně pečlivě hledal stopy, které by mu umožnily porozumět okolnostem smrti oběti. Mnohokrát se stalo, že mu jeho vytříbená schopnost všimnout si detailů, encyklopedické znalosti anatomie lidského těla a podivuhodná badatelská intuice pomohly velmi přesně rekonstruovat násilnou smrt oběti.

Někdy byli na základě jeho nálezů ospravedlněni nevinní lidé. Ovšem daleko častěji byly výsledky Steinovy práce posledním hřebíčkem do rakve obžalovaného. Nejinak tomu bylo v případě Johna Wayne Gacyho, který byl odsouzen k trestu smrti poté, co ho Steinova práce pomohla usvědčit z třiatřiceti hrůzostrašných vražd.

8 ZÁPAS O DUŠI

Tak závažné mohou být lékařské důkazy. Mohou spolehlivě zjistit, zda dítě zemřelo následkem surového bití, nebo po náhodném pádu. Mohou zjistit, zda zemřelý skončil přirozeným způsobem, nebo zda byl zavražděn, když mu někdo přimíchal do kávy arzen. Může potvrdit nebo vyvrátit alibi obžalovaného stanovením přesné doby smrti oběti. K tomu se používá důmyslná metoda, při níž se měří množství draslíku v očních bulvách zemřelého.

A samozřejmě i v případě někoho, kdo byl před dvěma tisíci lety brutálně popraven na římském kříži, mohou lékařské důkazy poskytnout klíčové informace: mohou vyvrátit jeden z nejvytrvalejších argumentů těch, podle nichž Kristovo zmrtvýchvstání, které je nejvyšším potvrzením jeho božství, není nic než pečlivě promyšlený podvrh.

Vzkříšení, nebo resuscitace?

Myšlenku, že Ježíš na kříži nikdy nezemřel, najdete v koránu, posvátné knize muslimů, sepsané v sedmém století našeho letopočtu. Ahmadijští muslimové dokonce tvrdí, že Ježíš uprchl do Indie. Dodnes je v indickém Kašmíru v Shrinagaru svatyně, která údajně označuje místo jeho pohřbu.

Na úsvitu devatenáctého století se Karl Bahrđt, Karl Venturini a další pokoušeli vysvětlit vzkříšení tak, že Ježíš na kříži pouze ztratil vědomí v důsledku vyčerpání nebo že dostal drogu, která jeho tělo uvedla do takového stavu, že vypadal, jako kdyby zemřel, a že později se znovu probрал díky chladnému a vlhkému vzduchu v hrobce.

Ti, kteří zastávají teorii spiknutí, svou hypotézu podpořili poukazem na skutečnost, že Ježíšovi na kříži dali napít nějaké tekutiny z houby (Marek 15,36) a že Pilát byl zřejmě překvapen, jak rychle Ježíš skončil (Marek 15,44). Na základě toho pak tvrdí, že u Ježíše nedošlo k zázračnému vzkříšení, ale pouze k náhodné resuscitaci, a že jeho hrob byl prázdný proto, že prostě nikdy nezemřel, jen se probрал k vědomí.

Uznávání vědci sice tuto takzvanou „teorii mdlob“ zavrhlí, ale v populární literatuře je to stále frekventované téma. V roce 1929 D. H. Lawrence vetkal toto téma do krátkého příběhu, podle něhož Ježíš uprchl do Egypta, kde se zamiloval do kněžky Isis.

V roce 1965 Hugh Schonfield ve svém bestselleru *The Passover Plot* (Velikonoční spiknutí) tvrdil, že jedině nečekaný zákrok římského vojáka, který Ježíše bodl kopím do boku, zmařil Ježíšův komplikovaný plán na to, jak uniknout z kříže živý. Ovšem i sám Schonfield uznává: „Tvrzením, že kniha reprezentuje skutečný popis události, se stejně nikam nedostaneme.“ Později se „hypotéza mdlob“ znovu objevila v roce 1972 v Donovan Joyceově knize *The Jesus Scroll*, která „obsahuje ještě neuvěřitelnější řetězec nepravděpodobností než Schonfieldova kniha“, jak řekl odborník na vzkříšení Gary Habermas. V roce 1982 kniha *Holy Blood, Holy Grail* přidala další nesmysl, že Pilát Pontský byl podplacen a umožnil sejmutí Ježíše z kříže před jeho smrtí. Přesto ale autoři vyznali: „Nemohli jsme – a stále nemůžeme – prokázat přesnost našeho závěru.“

Dokonce ještě v roce 1992 málo známá akademička z Austrálie, Barbara Thieringová, způsobila rozruch oživením „teorie mdlob“ ve své knize *Jesus and the Riddle of the Dead Sea Scrolls*, kterou s velkým halasem uvedl na trh uznávaný americký vydavatel a kterou potom učenec z Emory University Luke Timothy Johnson nekompromisně označil za „čirý nesmysl, produkt rozbourané fantazie, nikoli pečlivou analýzu“.

Přesto „teorie mdlob“ nadále vzkvétá jako nějaký urbanistický mýtus. Neustále se s ní znovu a znovu setkávám při rozhovorech s těmi, kdo hledají duchovní zážitky. Jaká fakta jsou ale skutečně doložena? Co se při ukřížování doopravdy odehrálo? Jaká byla příčina Ježíšovy smrti? Existuje vůbec nějaká možnost, že by toto martyrium přežil? Právě na takové otázky jsem očekával odpověď od lékařské vědy.

ZÁPAS O DUŠI 9

I proto jsem nastoupil do letadla a odletěl do jižní Kalifornie, kde jsem zaklepal na dveře vynikajícího lékaře, který do velké šíře studuje historické, archeologické a lékařské soubory informací týkajících se smrti Ježíše z Nazaretu, ačkoli je zřejmé, že vzhledem k záhadně zmizelému tělu k soudnímu ohledání nikdy nedošlo.

Desátý rozhovor:

Alexander Metherell, M.D., PH.D.

Luxusní prostředí bylo křiklavě nevhodné pro téma, které jsme měli probírat. Seděli jsme onoho příjemného jarního podvečera v obyvacím pokoji Metherellova pohodlného domu v Kalifornii, teplý mořský vánek šeptal skrze okna a my jsme mluvili o nepředstavitelné brutalitě: bití tak barbarském, že šokuje svědomí, o trestu smrti tak zvráceném, že se tyčí jako bídné svědectví o nelidském zacházení člověka s člověkem. Metherella jsem vyhledal, protože jsem slyšel, že má dostatečný lékařský a vědecký kredit na to, aby mohl osvětlit proces ukřižování. Měl jsem však ještě jeden motiv: Dozvěděl jsem se, že o tomto tématu dokáže hovořit klidně, nezaujatě a přesně. To pro mne bylo důležité, protože mi šlo o fakta, která budou hovořit sama za sebe, bez nadneseného nebo citově nabitého jazyka, který by mohl snadno zmanipulovat emoce.

Byl výzkumným pracovníkem, vyučoval na univerzitě v Kalifornii, redigoval pět vědeckých knih a přispíval do publikací věnovaných různým tématům, od Aerospace Medicine po Scientific American. Jeho důmyslná analýza svalové kontrakce byla publikována v časopisech The Physiologist a Biophysics Journal. Dokonce i vzhledem odpovídá své roli významné lékařské autority: má imponující postavu se stříbrnými vlasy a vyniká zdvořilým, přesto však formálním vystupováním.

Musím upřímně přiznat, že občas jsem si říkal, co se asi v Metherellovi děje. Když klidně popisoval podrobnosti o Ježíšově smrti, při nichž člověku na-

skakovala husí kůže, mluvil zvolna, metodicky, s vědeckou rezervovaností, aniž by dal najevo jakékoli vnitřní pohnutí. Ať už se ale v jeho nitru odehrávalo cokoli, jakkoli pro něho jako pro křesťana mohlo být vyprávění o krutém osudu Ježíše Krista mučivé, dokázal to zakrýt profesionálním přístupem vypěstovaným za desetiletí laboratorního výzkumu.

Poskytl mi prostá fakta a koneckonců právě kvůli tomu jsem přece cestoval přes půlku Spojených států.

Mučení před ukřižováním

Nejprve jsem chtěl od Metherella základní popis události, které předcházely Ježíšovu ukřižování. Takže po několika úvodních společenských frázích jsem odložil svůj šálek s ledovým čajem a natočil se v křesle tak, abych seděl přímo proti němu. „Mohli byste mi popsat, co se Ježíšovi stalo?“ požádal jsem ho.

Odkášlal si a pustil se do toho. „Začalo to po poslední večeři,“ řekl. „Ježíš šel se svými učedníky na Olivovou horu, konkrétně do Getsemanské zahrady, a tam se celou noc modlil, jestli si vzpomínáte. Přitom samozřejmě vnímal události nadcházejícího dne. Protože věděl, jaké utrpení bude muset podstoupit, prožíval zcela přirozeně značný psychický stres.“

Zdvíhl jsem ruku, abych ho zastavil. „Aha! Tak právě na tomto poli se skeptici přímo vyžívají,“ řekl jsem. „Podle evangelií začal Ježíš v této době poutit krev. Ale řekněte sám, není to snad pouhý produkt přebujelé fantazie? Nezpochybňuje to přesnost autorů evangelií?“

Metherell se vůbec nedal vyvést z rovnováhy a jen zakroutil hlavou. „Ani v nejmenším,“ řekl. „Jedná se o známý lékařský stav zvaný hematidrosis. Nevykytuje se příliš často, ale souvisí se silným psychickým stresem. Při tomto jevu způsobí velmi silná úzkost uvolnění chemikálií, které potrhají kapiláry v potních žlázách. V důsledku toho dojde k drobnému krvácení do těchto žláz a pot je zbarven krví. Nemluvíme tu o nějakém velkém krvácení; jde jen o velmi malé množství krve.“

10 ZÁPAS O DUŠI

Trochu mě to vytrevalo, ale tlačil jsem dál. „Mělo to nějaký jiný účinek na jeho tělo?“ „Tento jev způsobil značnou křehkost pleti, takže když příští den římsí vojáci Ježíše bičovali, jeho kůže byla velmi citlivá.“ A už je to tady, pomyslel jsem si. Připravil jsem se na ponuré obrazy, které měly zaplavit mou mysl. Jako novinář jsem viděl spousty mrtvých těl – oběti dopravních nehod, požárů a pomsty zločineckých organizací – ale představa, že někdo záměrně a zcela brutálně někoho mučí s cílem způsobit mu co největší utrpení, byla velmi skličující.

„Řekněte mi,“ pokračoval jsem, „jak vypadalo bičování?“ Metherell ze mě nespouštěl oči. „O římském bičování je známo, že bylo nemilosrdné a brutální. Obvykle šlo o třicet devět ran, ale často jich bylo mnohem víc – podle nálady vojáka, který bičování prováděl. Vojáci používali biče z kožených řemínků, do nichž byly vpleteny kovové kuličky. Když se bič dotkl těla, kuličky způsobovaly hluboké modřiny a zhmožděnin, které se při dalších úderech roztrhly. Kromě toho byly na biči ostré kousky kostí, které v mase způsobovaly ošklivé tržné rány. Záda byla tak rozbitá, že některé hluboké rány občas obnažily páteř. Bičování zasáhlo celé tělo od ramen přes záda po hýždě a zadní stranu nohou. Bylo to prostě příšerné.“

Metherell se odmlčel. „Pokračujte,“ pobídl jsem ho. „Jeden lékař, který studoval římské tresty, řekl: 'Při pokračujícím bičování tržné rány potrhaly kosterní svalstvo a zanechávaly za sebou roztržené proužky krveječícího masa.' Historik Eusebius ze třetího století popsal bičování slovy: 'Žily, holé svaly, šlachy a vnitřnosti obětí byly nemilosrdně obnaženy.' Víme, že mnozí lidé zemřeli po takovém bičování ještě dřív, než mohli být ukřižováni. Přinejmenším oběť zakoušela nesnesitelnou bolest a upadala do hypovolemického šoku.“ Metherell použil lékařský termín, který jsem neznal. „Co je hypovolemický šok?“ zeptal jsem se. „Hypo znamená málo, vol znamená ob-

jem a emic znamená krev, takže hypovolemický šok znamená, že dotyčný člověk trpí důsledky ztráty velkého množství krve,“ vysvětlil mi lékař. „To způsobí čtyři věci. Zaprvé, srdce začne pracovat mnohem rychleji ve snaze napumpovat chybějící krev, zadruhé klesne tlak krve, takže oběť začne omdlávat nebo se zhroutí; zatřetí, ledviny přestanou produkovat moč, aby udržely co nejvíce zbývajícího objemu vody; začtvrté, postižený bude trpět silnou žízní, protože tělo si žádá tekutiny, kterými by doplnilo ztrátu krve.“

„Vidíte v evangeliích nějaké důkazy, že k tomu došlo?“ „Zcela nepochybně ano,“ odpověděl. Ježíš prožíval hypovolemický šok, když se potácel cestou na popraviště Kalvárii s horizontální částí kříže na rameni. Nakonec se zhroutil a římský voják nařídil Šimonovi, aby nesl jeho kříž. Později čteme, že Ježíš řekl: „Žízním.“ Tehdy mu nabídli doušek octa. Na základě příšerných důsledků takového bití není pochyb o tom, že Ježíšův stav byl vážný až kritický ještě předtím, než mu do rukou a nohou zarazili hřeby.“

Agónie kříže

Navzdory nechutnosti popisu bičování jsem věděl, že mě čeká ještě odpornější svědectví. Historikové se totiž zcela jednohlasně shodují v tom, že Ježíš toto bití přežil a byl ukřižován, což je jádrem celého příběhu.

V dnešní době, kdy se popravy usvědčených zločinců provádějí tak, že je přiváží se řemínky a dají jim injekci smrtícího jedu nebo je popraví na dřevěném křesle silným elektrickým proudem, je celý průběh a okolnosti popravy pod bedlivým dohledem. Smrt přichází rychle a předvidatelně. Lékař pozorně ohledá oběť a konstatuje smrt. Svědkové vše pozorně sledují z dostatečné blízkosti od začátku až do konce.

S jakou jistotou ale bylo možno stanovit smrt u tohoto surového, pomalého a poněkud neexaktního způsobu popravy zvaného ukřižování? Většina lidí ani neví, jakým způsobem vlastně byla oběť

ZÁPAS O DUŠI 11

ukřižování zabita. A nemohlo se stát, vzhledem k nepřítomnosti lékaře, který by oficiálně konstatoval Ježíšovu smrt, že Ježíš, byť brutálně pohmožděný a zkrvavený, přece jen nějak unikl smrti?

Pustil jsem se do šetření těchto otázek. „Co se stalo, když Ježíš dorazil na místo, kde byl ukřižován?“ zeptal jsem se.

„Položili ho na zem a roztažené ruce mu přibíli k horizontálnímu trámu kříže. Tomuto příčnému trámu se říkalo patibulum a v této fázi nebyl spojen s vertikálním trámem. Ten byl trvale zasazen v zemi.“ Nedokázal jsem si to dost dobře představit. Potřeboval jsem další podrobnosti. „Čím ho přibíli?“ zeptal jsem se. „A v jakém místě?“ „Římané používali do špičky vykované hřebky dlouhé asi 12 až 16 centimetrů. Ty pak prorazili skrz zápěstí,“ řekl Metherell a ukázal asi tak dva a půl centimetru pod levou dlaň.

„Moment,“ přerušil jsem ho. „Myslím jsem, že hřebky probodly dlaně. Tak je to na všech obrazech. Dokonce se to stalo standardním symbolem ukřižování.“ „Skrze zápěstí,“ zopakoval Metherell. „Tam je pevná pozice, která ruku bezpečně připevní. Kdyby oběti zarazili hřebky do dlaní, kůže by se roztrhla a oběť by z kříže spadla. Proto hřebky zarazili do zápěstí – v tehdejší jazyce to prostě byla součást dlaně nebo ruky. Kromě toho je důležité vědět, že hřeb pronikl rukou v místě, kde se nachází mediánní nerv. Je to největší nerv, který vede do ruky, a ten byl hřebem zaraženým skrz zápěstí rozdrčen.“

Jelikož mám pouze velmi povrchní znalosti anatomie lidského těla, nebyl jsem si jist, co to znamená. „Jakou bolest by něco takového způsobilo?“ zeptal jsem se. „Řeknu vám to takto,“ odpověděl. „Víte, jak bolí, když se udeříte do lokte a trefíte se do brňavky? To je totiž jiný nerv – loketní nerv. Když se do něho náhodou udeříte, je to nesmírně bolestivé. Tak a teď si představte, že vezmete kleště a budete v nich tento nerv drtit,“ řekl a zdůraznil slovo drtit kroucením imaginárními kleštěmi. „Něco podobné-

ho prožíval Ježíš.“ Při té představě jsem sebou trhl a schoullil se v křesle. „Ta bolest byla absolutně mučivá,“ pokračoval, „slovy nepopsatelná, takže pro ni dokonce museli vytvořit nový výraz *excruciatio*. Slovo *excruciatio* doslova znamená z kříže. Jen si to představte, museli vymyslet nové slovo, protože v jejich jazyce neexistovalo nic, čím by bylo možno nesmírná muka ukřižování popsat. Poté Ježíše vytáhli za příčný trám nahoru na vertikální trám a pak mu dalším hřebem přibíli nohy. Opět rozdrtili nervy v jeho nohou, což způsobilo podobnou bolest. Rozdrčené a potřhané nervy byly jistě strašné, ale potreboval jsem vědět, jaký účinek na Ježíše mělo pověšení na kříž. „Jakému stresu tím bylo tělo vystaveno?“ Metherell odpověděl: „Tak především byly okamžitě roztaženy jeho paže, možná o patnáct centimetrů, a obě ramena se vysunula z kloubu – to si spočítáte z jednoduché matematické rovnice. Tím se naplnilo starozákonní proroctví zapsané v Žalmu 22, v němž bylo ukřižování předpovězeno stovky let předtím, než k němu došlo, a v němž stojí: 'Mohu si spočítat všechny své kosti. Pasou se na mně svým zrakem.'“

Příčina smrti

Metherell zcela jasně vyjádřil, jakou bolest musel ukřižovaný snášet. Ale potreboval jsem se dostat k tomu, co nakonec vedlo ke smrti ukřižované oběti, protože to je klíčová otázka, chceme-li určit, zda bylo možno smrt předstírat. Proto jsem se Metherella přímo zeptal na příčinu smrti.

„Když člověk visí ve vertikální poloze,“ vysvětloval, „stává se ukřižování bolestně zdoluhavým umíráním v důsledku nedostatku kyslíku. Je to proto, že tah působící díky hmotnosti těla na svaly a bránci dostane hrudní koš do nádechové polohy. Takže chce-li člověk vydechnout, musí se vzepřít na nohou, aby na okamžik uvolnil napětí svalů. Přitom hřeb protrhne kůži na nohou a nakonec se zablokuje o zanártní kosti. Když se ukřižovanému podaří vydechnout, může se

12 ZÁPAS O DUŠI

na okamžik uvolnit a znovu se nadechnout. Pro další výdech se opět musí vysunout nahoru, přičemž si zkrvavená záda rozedírá o hrubé dřevo kříže. To pokračuje tak dlouho, dokud oběť nezeslábně vyčerpáním natolik, že se již nedokáže vzepřít a znovu vydechnout. V důsledku zpomaleného dýchání se oběť dostane do stavu nazývaného respirační acidóza. Oxid uhličitý v krvi se rozpouští jako kyselina uhličitá a zvyšuje kyselost krve. To postupně vede k nepravidelnosti srdečního tepu. Z velmi nepravidelného tlukotu srdce mohl Ježíš poznat, že stojí na prahu smrti. Díky tomu byl schopen říci: „Otče, do Tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ A poté zemřel na zástavu srdce.

To byl nejspornější výklad smrti ukřížováním, jaký jsem kdy slyšel – ale Metherell ještě neskončil. „Ještě před smrtí – a to je také důležité – způsobil hypovolemický šok trvalé zrychlení srdečního tepu, které urychlilo selhání srdce, a projevilo se shromážděním perikardiální tekutiny v membráně kolem srdce a pleurální tekutiny kolem plic.“

„Proč je to důležité?“

„Kvůli tomu, co se stalo, když římský voják přišel ke kříži. Jelikož si byl do značné míry jist Ježíšovou smrtí, přesvědčil se zabodnutím kopí do jeho pravého boku. Pravděpodobně to byl jeho pravý bok – není to zcela jisté, ale vzhledem k popisu to byl pravděpodobně pravý bok, mezi žebry. Kopí očividně probodlo pravou plíci a srdce, takže po vytažení kopí vytekla perikardiální a pleurální tekutina. Ta vypadá jako průzračná kapalina podobná vodě, a za ní následovalo velké množství krve, jak ve svém evangeliu popsal očitý svědek Jan.“

Jan pravděpodobně neměl ani tušení, proč z rány vytekla jak krev, tak čirá kapalina – neškolený člověk jako on by rozhodně něco takového nepředpokládal. A přece jeho popis je v naprosté shodě s moderními lékařskými poznatky. Na první pohled to vypadalo jako obrovské potvrzení, že Jan skutečně byl oči-

tým svědkem, na druhé straně jsem v tom ale viděl jeden závažný háček.

Vytáhl jsem svou Bibli a nalistoval Janovo evangelium 19,34. „Počkejte na okamžik, doktore,“ zaprotěstoval jsem. „Když si pozorně přečtete, co Jan řekl, tak tam stojí, že viděl vytéci ‚krev a vodu‘; záměrně uvedl tato dvě slova v tomto pořadí. Ale podle vás vytekla čirá kapalina jako první, takže tu máme zásadní rozpor.“

Metherell se pousmál. „Nejsem znalec řečtiny,“ odpověděl, „ale podle odborníků, kteří jimi jsou, se pořadí slov ve starověké řečtině neřídilo nutně pořadím událostí, ale významem a důležitostí. To znamená, že jelikož z rány vyteklo mnohem více krve než vody, připadá mi na prousto logické, že Jan uvedl krev na prvním místě.“

Připustil jsem, že to zní logicky, ale v duchu jsem si poznamenal, že si to musím později ověřit. „Jaký by byl Ježíšův stav v tomto kritickém okamžiku?“ zeptal jsem se. Metherellův a můj pohled se setkaly. Odpověděl s autoritou: „Ježíš byl nad každou pochybnost mrtvý.“

Odpověď skeptikům

Tvrzení doktora Metherella bylo zjevně dobře podloženo důkazy. Ale stále zbývaly některé detaily, na něž jsem se chtěl podívat, a také přinejmenším jedno slabé místo v jeho vyprávění, které by docela dobře mohlo podkopat věrohodnost biblických výpovědí.

„V evangeliích se píše, že zločincům ukřížovaným spolu s Ježíšem vojáci zlámali nohy,“ řekl jsem. „Proč to dělali?“

„Když chtěli urychlit smrt, a s nadcházející sobotou a svátkem přesnic židovští vůdcové určitě chtěli mít tuto věc vyřízenou do západu slunce, vzali Římané ocelovou část krátkého římského kopí a roztržili obětem kosti spodní části nohou. To ukřížovanému zabránilo vzepřít se nohama, tudíž nemohl dýchat a během několika minut nastala smrt zadušením.“

Samozřejmě v Novém zákoně čteme, že Ježíšovi nohy nezlámali, protože

v té době už vojáci věděli, že je mrtev, a jenom se bodnutím kopí o jeho smrti přesvědčili. Tím se naplnilo jiné starozákonní proroctví o Mesiášovi, v němž se píše, že mu nebudou zlomeny kosti.“

Znovu jsem se zapojil do rozhovoru: „Někteří lidé se pokusili zpochybnit evangelijní záznamy napadením příběhu o ukřižování,“ řekl jsem. „Například v jednom článku v časopise Harvard Theological Review došli před mnoha lety k závěru, že 'existuje překvapivě málo důkazů o tom, že nohy odsouzeného byly kdy probodeny hřeby'. Podle tohoto článku oběti přivazovali za ruce a za nohy ke kříži lany. Z toho je přece zřejmé, že tu existují určité problémy v otázce věrohodnosti novozákonních spisů.“

Dr. Metherell se posunul dopředu až na samotný okraj svého křesla. „Ne,“ řekl, „protože v dnešní době již archeologové prokázali, že přibíjení ukřižovaných hřeby je historická skutečnost. Samozřejmě ale souhlasím s tím, že někdy byly skutečné místo hřebů použity provazy.“ „Jaké jsou důkazy?“

„V roce 1968 našli archeologové v Jeruzalémě ostatky zhruba pětaticeti Židů, kteří zemřeli během povstání proti Římu kolem roku 70 n. l. Jedna oběť jménem Jochanan, byla ukřižována. A samozřejmě v jeho noze našli zaražený hřeb s přichycenými malými kousky olivového dřeva. Bylo to vynikající archeologické potvrzení klíčových podrobností evangelijních popisů ukřižování.“

Trefa, pomyslel jsem si. „Ale je tu další námitka, která se týká schopnosti římských vojáků určit, zda Ježíš skutečně zemřel,“ podotkl jsem. „Tito lidé byli v otázce lékařství a anatomie velmi nezdělaní. Jak můžeme vědět, že se prostě jen nespletli, když Ježíše prohlásili za mrtvého?“

„Máte nepochybně pravdu, že tito vojáci nestudovali medicínu. Ale nezapomeňte, že byli odborníky na zabíjení lidí – byla to jejich práce a dělali ji velmi dobře. Věděli zcela jistě, kdy je člověk mrtev, a upřímně řečeno, zjistit něco takového

není zas tak hrozně těžké. Kromě toho, když se vězni podařilo uprchnout, zodpovědní vojáci za to zaplatili svým životem, takže měli velmi silný motiv, aby získali nezvratnou jistotu o smrti každé oběti, než ji sundali z kříže.“

Poslední argument

S odvoláním na dějiny, lékařství, archeologii a dokonce i zásady římské armády Metherell uzavřel všechny skuliny: Ježíš prostě nemohl z kříže sestoupit živý. Ale mě to stále ještě nestačilo a tlačil jsem dál. „Existuje nějaká možnost – myslím jakákoli sebemenší možnost – že by Ježíš toto všechno přežil?“ Metherell potřásl hlavou a zdůraznil svá slova ukazováčkem namířeným na mne: „Naprostě nemožné,“ řekl. „Nezapomínejte, že již před ukřižováním byl v hypovolemickém šoku způsobeném značnou ztrátou krve. Nemohl předstírat smrt, protože nemůžete delší dobu předstírat neschopnost dýchat. Kromě toho – kopí zabodené do jeho srdce by věc vyřešilo jednou provždy. A římské vojáky by neriskovali vlastní smrt tím, že by někoho nechali odejít živého.“

„Takže když vám někdo tvrdí, že Ježíš mohl na kříži pouze omdlít...“ řekl jsem. „Odpovím, že je to zcela nemožné. Je to nereálná teorie bez sebemenšího racionálního podkladu.“ Přesto jsem ale ještě nebyl ochoten zanechat tohoto tématu. Navzdory riziku, že doktora znechutím, jsem řekl: „Dobře, pojďme na chvíli spekulovat a předpokládejme, že se nemožné stalo skutkem a že Ježíš opravdu nějakým zázračným způsobem unikl smrti a ukřižování přežil. Předpokládejme, že se mu podařilo vyprostit se z lněného plátna, do něhož ho po sejmutí z kříže zabalili, odvalit obrovskou skálu od vchodu do hrobu a projít kolem římských strážů, které hlídaly hrob. V jakém stavu by z lékařského hlediska byl ve chvíli, kdy našel své učedníky?“

Metherellovi se do této hry moc nechtělo. Poněkud živěji zdůraznil: „Jak jsem řekl, prostě neexistuje sebemenší možnost, že by mohl ukřižování přežít.“

14 ZÁPAS O DUŠI

Ale i kdyby ano, jak by mohl chodit poté, co byly jeho nohy probodeny hřeby? Jak by se mohl zanedlouho objevit na cestě do Emmauz a urazit pěšky značný kus cesty? Jak by mohl používat své ruce poté, co byly nataženy a vytaženy z kloubů? Krom toho nezapomínejte, že měl také masivní poškození zad a bodnou ránu od kopí v hrudi.“

Pak se zarazil, něco ho napadlo a najednou byl připraven celou věc uzavřít a zarazit jednou provždy poslední kůl do srdce teorie mdlob. Napadl ho argument, v roce 1935 zveřejněný německým teologem Davidem Straussem, který dosud nikdo nedokázal vyvrátit.

„Poslouchejte mě,“ řekl Metherell, „člověk v tak žalostném stavu by nikdy nedokázal inspirovat své učedníky k tomu, aby šli do světa a zvěstovali o něm, že je Pánem života, který zvítězil nad smrtí. Chápete, co tím chci říci? Po všem tom příšerném mučení a katastrofální ztrátě krve by vypadal tak zuboženě, že by ho učedníci nikdy nemohli oslavovat jako vítěze nad smrtí. Spiš by s ním měli soucit a pokusili by se ho vyplatit ze spárů smrti a vrátit znovu do života. Je zcela absurdní myslet si, že kdyby se jim objevil v tak zuboženém stavu, inspirovalo by je to k založení celosvětového hnutí, jehož základem je naděje, že jednoho dne i oni budou mít jemu podobná vzkříšená těla. To je prostě zhora nemožné.“

Otázka pro srdce

Mistrovsky a přesvědčivě Metherell svůj případ zcela uzavřel. Přitom se soustředil pouze na otázku „jak“. Jak došlo k takové popravě, která nenechala žádnou možnost pro přežití a jejímž jediným výsledkem mohla být jen a pouze jistá smrt? Ale na konci jsem cítil, že ještě něco chybí. Využil jsem jeho znalostí, ale nedotkl jsem se jeho srdce. Když jsme vstali, abychom si potřásli rukou a rozloučili se, nemohl jsem odolat nutkání zeptat se ještě na jedno „proč“, na otázku, která přímo škemrala o to, aby byla položena. „Alexi, než odejdu, chtěl bych

se vás zeptat na váš názor – nikoli lékařské či vědecké zhodnocení, ale na něco osobního.“ Cítil jsem, že se trochu uvolnil. „Jistě,“ řekl, „zkusme to.“

„Ježíš záměrně vyšel vstříc svému zrádci, nevzepřel se zatčení, nebránil se na soudu – je jasné, že se dobrovolně vydal tomu pokořujícímu a bolestnému mučení, které jste právě popsal. A já bych rád věděl proč. Co by mohlo člověka motivovat k tomu, aby dobrovolně přijal takový trest?“

Alexander Metherell, tentokrát již jako obyčejný muž, nikoli lékař, hledal správná slova. „Upřímně řečeno si myslím, že normální člověk by to neudělal,“ řekl nakonec. „Ale Ježíš věděl, co se chystá, a byl ochoten to podstoupit, protože to byla jediná cesta, jak nás mohl vykoupit – tím, že zaujal naše místo a přijal trest smrti, který jsme si zasloužili za svou vzpouru proti Bohu. O tom byla celá jeho mise na zemi.“

Zdálo se, že skončil, ale přesto jsem cítil, že jeho neúnavná, racionální, logická a uspořádaná mysl ještě stále zpracovává mou otázku a drtí ji na nejzákladnější, již dále nedělitelné prvky. „Takže ptáte-li se, co ho motivovalo,“ řekl nakonec, „pak myslím, že odpověď je možno shrnout jedním slovem, a to slovem láska.“ Když jsem ten večer odjížděl, právě takhle poslední odpověď mi běžela hlavou stále dokola.

Vezmeme-li to se vším všudy, byla moje cesta do Kalifornie nesmírně užitečná. Metherell zcela přesvědčivě doložil, že Ježíš nemohl popravu na kříži přežít. Byl to trest tak krutý a surový, že Římané z něho vyňali své vlastní občany, s výjimkou případů vlastizrady. Metherellovy závěry byly v naprosté shodě s nálezy jiných lékařů, kteří tuto otázku pečlivě studovali. Byl to například Dr. Williams D. Edwards, v jehož článku z roku 1986 uveřejněném v časopise Journal of the American Medical Association stálo: „Závažné historické a lékařské důkazy zcela jasně ukazují, že Ježíš byl mrtev už předtím, než mu římský voják probodl kopím bok. Tudíž výklady založené na

předpokladu, že Ježíš na kříži nezemřel, jsou očividně v rozporu s moderními lékařskými poznatky.“

Ti, kteří se snaží vyvrátit vzkříšení Ježíše Krista tvrzením, že se mu na Golgotě nějakým způsobem podařilo uniknout ze spárů smrti, musejí poskytnout hodnověrnější teorii, která nebude v rozporu s prokázanými skutečnostmi. A přesto i oni musí zvažovat otázku, nad níž se musíme zamyslet my všichni: Co mohlo Ježíše motivovat k tomu, že se dobrovolně nechal takovým brutálním způsobem ponižovat?

*Ukázka z knihy Kauza Kristus, autor
Lee Strobel, 11. kapitola
– Vydal Návrat domů, 2002 –
P.O. Box 25, 150 06 Praha 56,
www.navratdomu.cz*

PROČ JE DOBŘE, ŽE JEŽÍŠ ZEMŘEL

Židům 2:10

Přestože spousta lidí s trestem smrti nesouhlasí, v případě, že zemře člověk notoricky zlý, jako třeba terorista nebo masový vrah, by většina z nás řekla: „To je dobře, že umřel.“ Byl koneckonců odpovědný za smrt mnoha nevinných lidí. Trest smrti slouží spravedlnosti a ty, které by mohlo napadnout spáchat podobný zločin, navíc varuje, že by za něj byli popraveni. A tak můžeme právem říct: „Dobře, že je ten zlý zločinec po smrti.“

Šokovalo by nás ovšem, kdyby někdo prohlásil: „Dobře, že umřel,“ o svém otci, který zemřel přirozenou smrtí. Nebo si vezměme dobrého člověka, který nikdy nikomu neublížil. Naopak: vykonal mnoho dobrého, aby pomohl těm, kteří pomoc potřebovali, a to i za cenu velkých osobních obětí. Vždy projevoval laskavý zájem o ty, které společnost odmítala. Měl neobyčejnou lásku k dětem. Namáhal se až k vyčerpání, aby posloužil druhým. Kdyby byl *takovýhle* člověk popraven, jak by mohl kdokoli říct: „Dobře, že umřel“?

Jenže přesně tohle prohlásil autor Listu Židům o smrti Ježíše Krista. Říká, že se „slušelo“, aby Bůh poslal svého vlastního Syna na smrt (2:10 KMS). Tenhle verš musel jeho čtenářům, křesťanům židovského původu, jít pořádně proti srsti! Zápasili s pohoršením kříže. Věřili sice v Ježíše, ale byli vystaveni pokušení ze strany nevěřících Židů, kteří říkali: „Jak by Ježíš mohl být Mesiáš? Vždyť je po smrti! Náš Mesiáš přemůže všechny naše nepřátele, a ne že umře. Váš Mesiáš nepadl jako hrdina, dokonce ani neumřel jako normální člověk. Právě naopak: zemřel jako obyčejný zločinec, a to tím vůbec nejostudnějším způsobem – ukřižovali ho Římané. Tenhle člověk že má být náš spasitel? Tomu máme věřit? To nemůžete myslet vážně!“

Proto autor ukazuje, že Ježíšova smrt nebrání tomu, aby byl Mesiášem a Spasitelem. Neznamená, že by byl v podřadnějším postavení než andělé, kteří neumírají. Smrt je ve skutečnosti právě tím prostředkem, který Bůh použil nejen k oslavení Ježíše, ale také k tomu, aby k slávě přivedl mnoho synů. Byla součástí věčného Božího plánu. A tak se autor snaží tuto překážku v podobě pohoršení kříže odstranit svým čtenářům z cesty, aby se nestyděli radovat se z kříže a hlásat jej jako Boží moc a Boží moudrost (1. Korintským 1:23-24). Náš verš ukazuje, že:

Je dobře, že Ježíš zemřel, aby nám přinesl spasení v souladu s věčným Božím plánem a s jeho dokonalými atributy.

Než jsem začal studovat tento oddíl, měl jsem v úmyslu probrat verše 2:10-18 v jediném kázání. Když jsem se do něj ponořil, zkrátil jsem to na verše 10-13. Ale jak jsem studoval dál, musel jsem si přiznat: „Na jedno kázání je toho už jenom v desátém verši víc než dost!“ Autor nám tu uvádí pět důvodů, proč je dobře, že Ježíš zemřel. Hodlám se pokusit o to, abych pomocí nich prohloubil naše pochopení slávy Kristova kříže.

16 ZÁPAS O DUŠI

Je dobře, že Ježíš zemřel, protože to Bohu v souladu s jeho věčným plánem přináší slávu.

Autor mohl o Bohu mluvit prostě jako o Bohu. Proč ho tedy označuje jako „toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno“ (KMS)? Leon Morris vysvětluje: „Tato slova ukazují, že Ježíšova muka nebyla náhodná. Měla své místo v Božím velkém věčném plánu.“ (*Expositor's Bible Commentary*, ed. Frank Gaebelin [Zondervan], sv. 12, str. 26) Kříž Boží plán nezhatil: naopak, naplnil ho.

Petr zdůraznil tutéž pravdu ve svém letničním kázání: „Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili.“ (Skutky 2:23) Boží „předzvědění“ (KMS, NBK, KR) – to, že Bůh „předem“ rozhodl – neznamená, že Bůh prostě předem věděl, co špatní lidé udělají, a přijal jejich chování pasivně jako svůj plán. Bůh Otec se naopak ve svém odvěkém úradku (KMS) rozhodl poslat svého Syna na smrt; přesto však není odpovědný za hříchy těch, kdo ten ohavný skutek vykonali.

Tato pravda je tak důležitá, že Lukáš považoval za vhodné ji zopakovat ve Skutcích 4:27-28, kde se nejranější církve v reakci na hrozbu pronásledování modlí: „Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským proti tvému svatému služebníkovi Ježíšovi, kterého jsi posvětil, a vykonal, co tvá ruka a tvá vůle předem určila.“ Kříž Ježíše nezasakočil. Naopak: právě proto vůbec přišel na zem. V Janovi 12:27 řekl: „Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel.“

Když říkám, že kříž přináší Bohu slávu, myslím tím, že ukazuje vznešenost a nádheru Boží dokonalosti víc než cokoli jiného v celém vesmíru. Slovo „sláva“ se poněkud obtížně definuje. Základním významem příslušného hebrejského slova je „tíha“, a tedy vlastní vnitřní hodnota či znamenitost. V Bibli

Boží slávu často znázorňuje jasné světlo, *šekina*. Potom je tedy Boží sláva vnějším, viditelným projevem jeho vnitřní dokonalosti a nekonečné hodnoty.

Jonathan Edwards ve svém pojednání „The End for Which God Created the World“ (S jakým cílem Bůh stvořil svět) uvádí čtyřúrovňovou definici pojmu sláva (John Piper: *God's Passion for His Glory* [Crossway Books], str. 231-239).

Za prvé tento pojem označuje něčí vnitřní znamenitost či velikost. Za druhé popisuje vnější projev této vnitřní slávy, jímž je v Božím případě často jasná záře. Za třetí znamená Boží sláva onu úctu, kterou mu my jako stvoření přiznáváme, protože nám dal svou znamenitost poznat. A za čtvrté je to chvála, kterou mu vzdáváme. Třetí význam klade důraz na to, že Boží znamenitost *vnímáme*, zatímco čtvrtý na to, že ji *hlásáme*.

Když autor listu říká, že všechno je *pro Boha a skrze Boha*, znamená to, že *Bůh je první a konečná příčina všeho, co je* (Piper, str. 184). V Koloským 1:16 Pavel o Kristu tvrdí že „*v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho*“. V Římanům 11:36 Pavel jásá: „*Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všechno! Jemu buď sláva na věky. Amen.*“ (Viz také Příklad 16:4.)

Nesmíme sice nikdy připustit, že by Bůh byl původcem zla (1. list Janův 1:5; Abakuk 1:13), ale nesmíme upadnout ani do druhého omylu a tvrdit, že zlo v nějakém smyslu nepodléhá Božímu svrchovanému rozhodnutí nebo že působí jaksí mimo jeho svrchované řízení. Jak už jsme viděli, to nejhorší zlo, které kdy bylo v dějinách světa spácháno – ukřížování Ježíše bylo Bohem předem určeno, a přesto jsou ti, kdo se ho dopustili, plně zodpovědní. Dokud naše omezená mozková kapacita nestačí na to, aby tyto dvě pravdy logicky smířila, musíme je přijímat jako pravdy zjevené Bohem.

ZÁPAS O DUŠI 17

Vyjádření „pro něhož je vše a skrze něhož je vše“ nás také učí, že Bůh aktivně spravuje své stvoření. Bez jeho správy se nestane nic. On je tím, kdo „všechno působí rozhodnutím své vůle“ (Efezským 1:11). Řečeno spolu s králem Nebúkadnesarem v jeho pokoření: „Podle své vůle nakládá s nebeským vojskem i s obyvateli země. Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se ho: „Co to děláš?““ (Daniel 4:32)

A. W. Pink napsal: „Věřit a uznávat, že „pro něhož je vše a skrze něhož je vše“, znamená prostě uznat, že on je Bůh – vysoko postavený nade vším, svrchovaný nade vším, vládnoucí vším. Cokoli menšího je vlastně ateismus.“ (*An Exposition of Hebrews* [Ephesians Four Group: Escondido, CA, 2000], elektronické vydání, str. 112.)

A přece mnozí křesťané popírají, že Bůh je ve spasení svrchovaný. Namítají, že tvrdit to znamená popírat takzvanou „svobodnou vůli“ a dělat z lidí roboty či loutky. Asahel Nettleton, kazatel, který byl během Druhého velkého probuzení v USA nástrojem, jehož pomocí Bůh přivedl ke Kristu tisíce lidí, měl jedno kázání na Žalm 97:1: „Hospodin kraluje! Zajásej, země...“ (Asahel Nettleton: *Sermons from the Second Great Awakening* [International Outreach], str. 371-376). V něm vyslovil tuto námitku proti doktríně o vyvolení – že totiž tato doktrína lidí připravuje o jejich svobodnou vůli – a pak řekl: *Když upustíme od učení o určení – co tedy potom? Působí Bůh na lidská srdce, nebo ne? Pokud nepůsobí, pak se nemůžeme modlit, aby to dělal.*

Nikdo se nemůže modlit sám za sebe, aniž by připustil, že je možné, aby Bůh v jeho srdci působil a on sám přitom zůstal svobodný. ... [Dále uvádí několik veršů obsahujících prosby, aby Bůh změnil naše srdce.] Ale člověk by se takto modlit neměl, nemůže-li Bůh jeho modlitbu vyslyšet, aniž by ho zbavil svobody jednání. Měli bychom se snad modlit, aby nás Bůh připravil o naši svobodu? Aby z nás udělal stroje? To by se

nikdo neodvážil tvrdit. Jak se potom můžeme modlit, aby v nás Bůh činil to, co se jemu zlíbilo, pokud – jak námitka předpokládá – nemůže v našich srdcích působit, aniž by zničil naši svobodu? ...

Toto učení, že k tomu, aby byl hříšník připraven pro nebe, je změna srdce naprosto nezbytná, je jasným učením Písma. „... nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Bible nás také učí, že původcem této změny je Bůh: „... kteří jsou zrozeni ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.“ Pokud ovšem Bůh nemůže působit v lidských srdcích, aniž by zničil jejich svobodu, pak bychom se neměli modlit, aby Bůh obnovil srdce hříšníků. Určitě bychom se přece neměli modlit, aby Bůh z lidí udělal stroje. Ať je lidstvo sebezkaženější, nemůžeme se modlit, aby ho Bůh na jeho dráze hříchu zastavil, protože to bez zničení jejich svobody udělat nemůže. Jsou-li srdce hříšníků pyšná, zatvrzelá a vzpurná, nemůžeme se modlit, aby z nich Bůh učinil pokorné, poddajné a poslušné lidi, protože to nemůže udělat, aniž by z nich udělal stroje.

Následně si pokládá otázku: „Řídí Bůh všechny své tvory a jejich jednání? Řídí činy zlých lidí a ďáblů?“ A ukazuje, že to Bůh nejen dělá (aniž by přitom hříšníky připravoval o jejich svobodu nebo se stal původcem zla), ale že je dokonce žádoucí, aby to dělal – že to je důvod jásat. Protože pokud Bůh všechny tvory neřídí, je naše situace beznadějná.

A tak je dobře, že Ježíš zemřel, protože to Bohu v souladu s jeho věčným plánem přináší slávu.

Je dobře, že Ježíš zemřel, protože se v tom projevuji Boží dokonalé atributy.

Řekl vám někdy někdo: „Proč Bůh nemohl hříchy prostě odpustit, bez kříže? Proč k tomu, aby mohl odpustit, potřebuje prolévat krev? Když mně někdo ukřivdí, netrvám na krveprolití, abych mohl odpustit. Proč to tak nemůže udělat Bůh?“

18 ZÁPAS O DUŠI

Takový člověk v podstatě říká, že nerozumí Božím atributům. Kdyby Bůh odpouštěl hříchy bez prolití krve, znehodnotilo by to jeho dokonalou spravedlnost. Spravedlnost si žádá, aby bylo za hřích zapláceno. Představme si to na úrovni lidské spravedlnosti: kdyby se někdo vloupal k vašim rodičům a kvůli pár dolarům na drogy vám zavraždil matku, asi by vás rozzuřilo, kdyby soudce řekl: „Všichni děláme chyby. Necháme to plavat.“ To prostě není spravedlnost! Ježíšova smrt tedy odpovídala Božímu charakteru.

Dovedme to trochu dál: Už kvůli Boží **svatosti a spravedlnosti** bylo záhodno, aby Bůh dal svého Syna ukřižovat. Bůh nad hříchem nikdy nepřímhouří oko ani nesníží látku pro svou normu svatosti. Nenávidí hřích tolik, že musí být odsouzena každá zlá myšlenka. Všechny hříchy Božích vyvolených padly na jeho Syna, takže Pavel mohl říct: „*Toho, který nepoznal hřích, [Bůh] kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.*“ (2K 5:21) Boží odpuštění nikdy neznamena, že nad tím Bůh prostě mávne rukou. Odpuštění znamená, že na Ježíše dopadl strašlivý Boží hněv, který měl dopadnout na mne.

Také kvůli Boží **moci** bylo záhodno, aby byl Ježíš ukřižován (1. Korintským 1:24). Boží hněv je popsán jako jezero ohně, který hoří dnem i nocí na věky věků, aniž by se jeho hněv vyčerpával (Zjevení 20:10-15). Ježíš strpěl tento hněv ne za jediného člověka nebo za hrstku lidí, ale za mnoho synů, které má přivést k slávě! Během těch tří hodin temnoty na kříži se na Ježíše navršily všechny hříchy všech těch, kdo ve všech dobách k Božímu lidu, a on to přece – Boží mocí – vydržel!

Dále to bylo záhodno kvůli Boží **moudrosti** (1. Korintským 1:24). Jak mohl Bůh respektovat svou svatost a vyhovět spravedlivým požadavkům zákona, a přitom se slitovat nad hříšníky? Jak ukazuje Pavel v Římanům 3:21-26, kříž Bohu umožnil být spravedlivý a zároveň ospravedlnit ty, kdo věří v Ježíše.

Ukřižování ale bylo nutné i kvůli Boží **milosti a lásce**. „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3:16) F.F. Bruce napsal: „Právě v utrpení našeho Pána vidíme Boží srdce zcela obnažené; nikde jinde se Bůh nezjevuje jako Bůh plněji ani s větší váhou, než když ho vidíme, jak ‚v Kristu Bůh usmířil svět se sebou‘ (2. Korintským 5:19).“ (F. F. Bruce: *Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], str. 43.) „*V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.*“ (1. list Janův 4:10) Charles Wesley napsal: „Tos, Bože, tak mne miloval, že život svůj jsi pro mne dal?“

A tak je dobře, že Ježíš zemřel, protože to Bohu v souladu s jeho věčným plánem přináší slávu a protože se v tom projevují Boží dokonalé atributy.

Je dobře, že Ježíš zemřel, protože ho to potvrzuje jako dokonalého člověka.

Bůh učinil skrze utrpení vůdce naší záchrany dokonalým. Co to znamená? Copak Ježíš už nebyl dokonalý? Ale ano, byl dokonalý ve svých božských atributech a byl také dokonalý ve své mravní poslušnosti. Ale aby se mohl stát vůdcem či *velitelem* naší záchrany, musel zakusit utrpení, které lidé prožívají v důsledku pádu. Aby se stal naším dokonalým *zástupcem*, musel být sám bez hříchu, ale musel na vlastní kůži poznat, jak žijí lidé v tomto padlém světě. Aby mohl být naším dokonalým *soucitným veleknězem*, musel na sobě zakusit všechna pokušení jako my, ale nedopustit se hříchu (4:15).

Budu se tím zabývat podrobněji, až se dostanu k veršům 2:18 a 4:15, ale když už mluvíme o tom, že byl Ježíš pokoušen, musíme si dát pozor, abychom si do Ježíše nepromítali své vlastní zkušenosti s pokušením. Když jsme v pokušení my, jsme sváděni a vábeni svou vlastní žádostivostí (List Jakubův

1:14). Ježíš ale neměl hříšnou přirozenost jako my. Ve svém lidství se podobal Adamovi a Evě před pádem. Zkoušky, které Ježíš snášel, byly skutečnými pokušeními v tom smyslu, že ho satan sváděl, aby neposlouchal Boha (Matouš 4:1-11). (Otázka, zda Ježíš *mohl* nebo *nemohl zhrěšit*, bude muset počkat až na čtvrtou kapitolu. Stručně řečeno, moje odpověď zní: Ne!) Ale ze zkušenosti se poslušnosti naučil prostřednictvím věcí, které vytrpěl (Židům 5:8). Jeho utrpení a smrt ho potvrdily jako dokonalého člověka a umožnily, aby se stal vůdcem naší záchrany.

Je dobře, že Ježíš zemřel, protože ho to potvrzuje jako vůdce naší záchrany.

Slovo překládané jako „*původce*“ (ČEP) je v novém zákoně použito pouze čtyřikrát a vždy v souvislosti s Ježíšem (Skutky 3:15; 5:31; Židům 12:2). Je jedním z více než tří set titulů, které Písmo Ježíši přiznává (Pink, str. 112). Označuje někoho, kdo „se jako první účastní toho, co sám ustanovil“ (B. F. Westcott, *The Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], str. 49). Dá se tedy překládat jako „velitel“, „vůdce“ či „průkopník“. Ježíš prošel cestou našeho spasení před námi a proklesl ji (Bruce, str. 43). Jako velitel nezůstal v bitvě v týlu, odkud by vydával příkazy svým jednotkám v palebné linii. Místo toho vedl sám jednotky dopředu a dal nám tak příklad k následování. Stejně jako Jozue, když vedl Izrael do zaslíbené země, jde i Ježíš před svým lidem, když je vede k záchraně.

John Owen (*An Exposition of Hebrews* [The National Foundation for Christian Education], sv. 3, str. 387-388) upozornil na to, že nás Ježíš takto vede v trojím smyslu. Vede nás v *poslušnosti*, tím, že beze zbytku naplnil a uposlechl celý Boží svatý zákon. Vede nás v *utrpení*, tím, že nám zanechal svůj příklad, který můžeme následovat (1. list Petruš 2:21). A vede nás *do slávy*. Svým zmrtvýchvstáním ukázal, že smrt je poražený nepřítel. Protože on vešel skrze utrpení

do slávy, povede svůj lid stejnou cestou ke stejnému cíli. Přivede mnoho synů do slávy.

Je dobře, že Ježíš zemřel, protože díky tomu přivedl Bůh mnoho synů do slávy.

Slovo „mnoho“ zdůrazňuje velké množství vykoupených. Kritikové doktríny o vyvolení neprávem obviňují její zastánce, že věří, že bude spasena jen „hrstka vyvolených“. Bible ale nic takového nefiká! I Charles Spurgeon a Benjamin B. Warfield, kteří doktrínu o vyvolení oba vehementně hájili, věřili, že záchránění početně převáží nad zavrženými. (Viz C. H. Spurgeon: *Autobiography* [Banner of Truth], sv. 1, str. 171, a B. B. Warfield: *Biblical and Theological Studies* [P & R], str. 334-350.) Jonathan Edwards napsal: „Stejně jako *chloubou* semene je *množství plodů*, je množství vykoupených duší, které se zrodily z jeho smrti, jeho *chloubou*.“ (Piper, str. 236, zdůrazněno v Piperovi.)

Ježíš se modlil, abychom mohli být s ním tam, kde je on, a viděli jeho slávu (Jan 17:24). Pavel řekl: „*Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě.*“ (*Koloským 3:4*) Co to znamená být přiveden do slávy? To na téhle straně nebe nemůže nikdo říct. Přinejmenším to ale znamená, že budeme mít oslavená vzkříšená těla, nepodléhající hříchu, nemocem, slabostem ani smrti. Znamená to, že budeme mít slavný smysl života: být s Kristem a chválit ho a sloužit mu celou věčnost. „*Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobní, protože ho spatříme takového, jaký jest.*“ (1. list Janův 3:2)

Můžeme si být jisti, že Otec mnoho synů do slávy úspěšně dovede, protože to, abychom se tam dostali, závisí *na něm*. Sloveso přeložené zde jako „*přivedl*“ je totéž slovo, které je použito v Lukášovi 10:34 o milosrdném Samařanu, když „zavezl“ raněného muže do hostince, kde se o něj postaral. Ten muž byl příliš zesláblý a vyčerpaný, než aby se tam dostal sám. Samařan pro něj udělal

20 ZÁPAS O DUŠI

něco, co on sám pro sebe udělat nemohl. „... ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.“ (Filipským 1:6) Protože naši záchranu si vzal na starost Bůh, který ji svému lidu zajistil smrtí a vzkříšením vlastního Syna, dosáhne toho i navzdory všem útokům světa, těla a ďábla proti jeho synům a dcerám.

Závěr

Líbí se mi, jak to vyjádřil Jan Kalvín v *Christianae religionis institutio (The Institutes of the Christian Religion)* [Westminster], sv. 2, str. 1362):

To je ta úžasná výměna, kterou s námi ze své nezměrné dobroty učinil: že se stal Synem člověka spolu s námi a učinil nás tak Božími syny spolu s ním, že on sestoupil na zem a připravil tak pro nás vystoupení na nebe, že na sebe vzal naši smrtelnost a udělil nám tak svou nesmrtelnost, že přijal naši slabost a posílil nás tak svou mocí, že na sebe přijal naši bídu a předal nám tak své bohatství, že na sebe vzal břemeno naší nepravosti (které nás tížilo) a oděl nás tak svou spravedlností.

Zažili jste tuto úžasnou výměnu vy sami? Kristus ji nabízí všem, kdo přijdou k jeho kříži. Přestaňte se držet špinavých hádrů své vlastní spravedlnosti. Přiznejte Bohu, že jste hříšníci, kteří si nezaslouží nic jiného než jeho hněv. Spolehněte se na Ježíšovu smrt jako na jediný přijatelný způsob, jímž mohly být vaše hříchy splaceny. Pak pro vás kříž přestane být kamenem úrazu a bláznovstvím, a stane se Boží mocí a moudrostí (1. Korintským 1:23-24). Bude vaší jedinou chloubou (Galatským 6:14).

Otázky k diskuzi

1. Proč je Kristova krev pro naše spasení nezbytná? Proč nám Bůh bez kříže nemohl prostě jen tak odpustit?

2. Kdyby vám kritik řekl „Jestli Bůh řídí svět, ve kterém jsou lidé, kteří týrají děti a páchají vraždy, tak nemůže být dobrý“, jak byste mu odpověděli?

3. V jakém smyslu byl Ježíš přiveden

pomocí utrpení k dokonalosti? V jakém smyslu nepotřeboval být přiveden k dokonalosti?

Copyright 2003, Steven J. Cole,
všechna práva vyhrazena.
Translation © Jan Šraml, 2005

PROČ JE VE SVĚTĚ TAK MÁLO ZLA?

◆ *On dává svému slunci svítit na zlé i dobré a dešť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. (Mt 5, 45b)*

V minulém článku seriálu o předurčení, Stav padlého člověka – aneb – čekání na peklo byla řeč o zoufalém stavu padlého člověka. Na základě jednoho ohlasu usuzuji, že mohlo dojít k nedorozumění, a proto raději na vysvětlenou připomínám, že v článku P3 byla řeč o srdci/charakteru padlého člověka, tedy zmíněný zoufalý stav srdce se netýkal opravdu obrácených křesťanů. Stav srdce křesťanů se radikálně liší, ale tím se, dá-li Pán, budeme zabývat později. Nyní se pojďme věnovat následující logické otázce: „Jak je možné, že je ve světě tak málo zla, když jsou křesťané v menšině a každý výtvar srdce padlého člověka je od mládí zlý?“ Jak vidíte, bereme-li vážně Bibli, jsme nuceni si položit přesně opačnou otázku, než jakou si kladou lidé, kteří věří, že člověk je v zásadě dobrý. Ti se naopak diví, kde se ve světě bere tolik zla. Ale zpět k naší otázce, proč je ve světě zla tak málo? Proč Vás cestou do práce někdo nezabil nebo alespoň neokradl? Jak to, že jste zaparkovali auto před obchodem a nikdo Vám ho neukradl? Proč je tedy ve světě tak málo zla, když je padlý lidský charakter podle Bible tak zlý? K formulaci této otázky nás přivedly biblické výpovědi o padlém člověku, tak pojďme odpověď na ni hledat rovněž v Bibli.

I. Všeobecná Boží milost

Když čteme Bibli pozorně, zjistíme, že v padlém světě působí něco, co bychom mohli nazvat všeobecnou Boží milostí.

ZÁPAS O DUŠI 21

Tuto milost úžasně vystihuje biblický verš Mt 5,45b, Mt 5, 44-45:

- ◆ *Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.*

Člověk nemusí být dobrý na to, aby se mohl těšit z toho, že na něj svítí slunce. Je to milost, kterou si nezaslouží. Ovšem to, že člověk dostává od Boha nezaslouženě na tomto světě mnoho dobrých věcí, ještě nic neříká o tom, zda nakonec bude či nebude spasen. Déšť zavlažuje jak pšenici, tak plevel, sluníčko svítí jak na pšenici, tak na plevel, a tak obojí pospolu roste, aby obojí vzalo jednou zcela odlišný konec.

A jak se všeobecná Boží milost konkrétně projevuje?

Za projev Boží všeobecné milosti lze považovat následující příklady:

1. Bůh máří plány padlého stvoření. Znamená, že nedovoluje lidem realizovat všechny záměry jejich padlých srdcí:

- ◆ *Záměry národů Hospodin máří, lidem úmysly hatí. (Ž 33, 10)*

Tento verš může některým znít negativně, ale když si představíme například maření záměrů nacistů nebo komunistů, tak vidíme, že můžeme být Pánu Bohu za takové maření vděční.

2. Bůh dává člověku jistou „brzdu“ ve formě svědomí – jistého vnitřního zákona.

Zde jen připomeňme, že život v souladu se svědomím člověku umožní „žít lépe“, ale nestačí sám o sobě na dokonalost před Bohem.

3. Existuje systém světské moci ustanovený Bohem:

- ◆ *Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Božímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud. Vládcové nejsou přece hrozbou tomu, kdo jedná dobře,*

nýbrž tomu, kdo jedná zle. Chceš, aby ses nemusel bát vládnoucí moci? Jednej dobře, a dostane se ti od ní pochvaly. Vždyť je Božím služebníkem k tvému dobru. Jednáš-li však špatně, máš proč se bát, neboť nese meč nadarmo; je Božím služebníkem, vykonavatelem trestu nad tím, kdo činí zlo. (Ř 13, 1-4)

Člověk je díky existenci tohoto systému odrazován od zlého jednání strachem z trestu – například z uvěznění. Policie nebo justice samozřejmě nefungují vždy ideálně. Ale dovedeme si představit, jak by se zlo rychle rozšířilo, kdyby neexistovaly vůbec a zavládla by naprostá anarchie?

4. Milost šířená skrze křesťany. Křesťané nesou evangelium dalším lidem a ti, kterým je od Boha dáno, aby uvěřili, uvěří a jsou spaseni. Protože však křesťané mají činit dobře všem lidem, vzpomeňme například výše uvedený verš Mt 5,44, šíří skrze ně Pán Bůh i svoji všeobecnou milost k lidem, kteří nikdy spasení nebudou.

II. Sebezáchovné lidské chování

Dalším vysvětlením, proč padlí lidé nejednají vždy tak zle, jak by odpovídalo jejich charakteru, jsou principy, které bychom snad mohli nazvat sebezáchovným jednáním. Mohli bychom jmenovat:

1. efekt: „abych nenarazil“

Každý člověk brzy zjistí, že extrémně zlým nebo neurvalým jednáním brzo zkrátí zájmy jiných lidí. Brzo se proto ve vlastním zájmu naučí jednat patřičně uhlazeně i s lidmi, které nesnáší, protože ví, že tak prosadí své zájmy snadněji.

2. efekt: „solidarita pirátů“

Jak známo, piráti jsou neurvalí a nelítostní mošští bandité, kteří neváhají zabíjet. Protože jsou však na jedné lodi, doveďou ve vzájemném vztahu respektovat určitá pravidla a jednat spolu alespoň s jistou dávkou ohleduplnosti. Podobně padlí lidé mají vědomí, že jsou na jedné lodi, a zejména v jistých skupinách se tak k sobě chovají mnohem lépe, než by odpovídalo jejich zkaženosti.

22 ZÁPAS O DUŠI

III. Motivace k „dobrému“ falešnou vírou

Dalším jevem je „relativně lepší jednání“ na základě chybných předpokladů a ze špatných motivů:

1. efekt: „zasloužím si spásu svými skutky“

Mnozí lidé věřící nejrůznějším falešným náboženstvím jsou přesvědčeni, že si mohou spásu zasloužit svými „dobrymi skutky“. Spásu si samozřejmě takto zasloužit nemohou, ale i když jednají na základě nepravdivých předpokladů a špatných motivů, jednají přece jen „lépe“, než kdyby jejich vnitřní zkaženost nebyla touto falešnou vírou krocena.

2. efekt: „dokážu být dobrý i bez Boha“

Je to v zásadě varianta předchozího bodu adaptovaná na víru v neexistenci Boha. Ateisté se snaží často „jednat dobře“, aby si dokázali, že to jde i bez víry v Boha.

Shnutí

Ačkoliv je každý výtvar padlého lidského srdce od mládí jen zlý, existuje určité Boží působení, které spolu s jistými, Bohem danými zákonitostmi, působí, že se život na světě nestává peklem, ve kterém by se v každém okamžiku projevovala naprostá zkaženost padlého člověka v plné míře. Zkrátka, padlý člověk jedná obvykle mnohem lépe, než by odpovídalo jeho padlému stavu. Díky Bohu působí tedy ve světě mnohem méně zla, než kdyby byla lidská zkaženost naplno puštěna ze řetězu. Výše zmíněný výčet důvodů jistě není vyčerpávající a čtenáři při studiu Bible objeví jistě mnohé další. Skutečnost, že je lidská zkaženost mírněna, však očividně není zásluhou člověka a srdce padlého člověka zůstává beznadějně zlé. Existuje tedy pro padlého člověka nějaká naděje? Touto otázkou se budeme, dá-li Bůh, zabývat příště.

– *Předurčení P4, reformovaný* –

Pokud si chcete přečíst celé pojednání a další pokračování, jděte na stránky: www.granosalis.cz

FAKTY O CHARLESovi SPURGEONovi

1. Charles Haddon Spurgeon je v historii najviac čítaný kazateľ (okrem tých biblických). Dnes je dostupného viac materiálu, ktorý napísal Spurgeon, ako hociktorý iný kresťanský autor, živý alebo mŕtvy.

2. Jedna žena bola obrátená po prečítaní jednej strany Spurgeonovej kázne, do ktorej bolo zabalené maslo, ktoré práve kúpila.

3. Spurgeon čítal knihu The Pilgrim's Progress, (do slovenčiny preložil Roháček pod názvom Cesta pútnika), keď mal šesť rokov a neskôr ju prečítal viac ako stokrát.

4. The New Park Street Pulpit a The Metropolitan Tabernacle Pulpit zozbierali Spurgeonove kázne počas jeho služby v týchto zboroch – naplnili 63 zväzkov. Počet kázaných slov, 20-25 miliónov, sa rovná 27 zväzkom 9. edície encyklopédie „Encyclopedia Britannica.“ Táto zbierka je najväčším zväzkom kníh jedného autora v histórii kresťanstva.

5. Spurgeonova matka mala 17 detí, deväť z nich zomrelo v detstve.

6. Keď mal Spurgeon len 10 rokov, navštívil misionára Richarda Knilla, ktorý povedal mladému Spurgeonovi, že jedného dňa bude kázať evanjelium ku tisícom a bude kázať v Rowland Hill's Chapel, najväčšom protestantskom kostole v Londýne. Jeho slová sa splnili.

7. Spurgeon zmeškal prijímací pohovor na univerzitu, pretože slúžka ho neúmyselne poslala do inej miestnosti namiesto tej, kde čakal riaditeľ na pohovor s ním. Neskôr sa rozhodol nevyužiť možnosť opätovného pripustenia k pohovoru, keď uveril, že Boh k nemu prehovoril týmto slovom: „Hľadáš veľké veci pre seba? Nehľadaj ich.“

8. Spurgeonova osobná knižnica obsahovala 12.200 zväzkov – z toho 1.000 vytlačených pred rokom 1700. (Knižnica William Jewell College v Liber-

ZÁPAS O DUŠI 23

ty v štáte Missouri vlastní teraz 5.130 zväzkov, ktoré boli vydražené.)

9. Skôr ako mal 20 rokov, kázal už viac ako 600 kázni.

10. Spurgeon priťahoval na svoje kázne ministra vlády W.E. Gladstonea, členov kráľovskej rodiny, členov parlamentu, ako aj autora (spisovateľa, estetika a filozofa) Johna Ruskina, zdravotnú sestru Florence Nightingaleovú a generála Jamesa Garfielda, neskoršieho prezidenta Spojených štátov.

11. Zbor The New Park Street Church pozval Spurgeona na šesťmesačnú skúšobnú dobu, ale Spurgeon prosil, aby mohol ostať len tri mesiace, pretože „Zbor ma možno nebude chcieť a ja si nepravem byť prekážkou.“

12. Keď Spurgeon prišiel do The New Park Street Church v roku 1854, zbor mal 232 členov. Na konci jeho pastorácie, o 38 rokov neskôr, vzrástlo toto číslo na 5.311. (Spolu sa k zboru pridalo počas Spurgeonovej služby 14.460 ľudí.) Tento zbor bol najväčším nezávislým zborom na svete.

13. Spurgeon zvyčajne čítal šesť kníh týždenne a bol schopný si ich aj pamätať – a to aj po rokoch.

14. Spurgeon raz kázal zástupu 23.654 ľudí bez mikrofónu alebo nejakého mechanického zosilňovacieho zariadenia.

15. Spurgeon založil univerzitu pre pastory, ktorá pripravila skoro 900 študentov počas jeho života – a pokračuje aj dnes.

16. V roku 1865 sa zo Spurgeonových kázni predalo každý týždeň 25.000 výtlačkov. Boli preložené do viac ako 20 jazykov.

17. Najmenej z troch zo Spurgeonových prác (vrátane viacdielného zväzku Metropolitan Tabernacle Pulpit) sa predalo viac ako milión výtlačkov. Jedna z nich, All of Grace, bola prvou knihou vydanou vydavateľstvom Moody Press (vtedy ešte Bible Institute Colportage Association) a je stále až do dnešných dní bestsellerom.

18. Bolo odhadnuté, že Spurgeon

kázal počas svojho života ku desiatim miliónom ľudí.

19. Spurgeon raz povedal, že spočítal osem prúdov myšlienok, ktoré mu prešli mysľou v tom istom čase, keď kázal.

20. Pri testovaní akustiky v obrovskej Agricultural Hall Spurgeon zakričal „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ Pracovník vysoko v krove budovy to počul a následkom toho bol obrátený ku Kristu.

21. Susannah Thompson, Spurgeonova manželka, sa ako tridsaťtriročná stala invalidkou a mohla len zriedka chodiť na manželove kázne.

22. Spurgeon strávil 20 rokov študovaním knihy Žalmov a písaním komentára k tejto knihe, The Treasury of David (Dávidovo bohatstvo).

23. Spurgeon trval na tom, aby pri výstavbe novej budovy kostola jeho zboru, The Metropolitan Tabernacle, zamestnali gréckeho architekta, pretože Nový Zákon bol napísaný v gréčtine. Toto rozhodnutie ohromne ovplyvnilo následnú architektúru kostolov po celom svete.

24. Téma pre Spurgeonovu nedeľnú rannú kázeň nebola zvyčajne vybraná do soboty večera.

25. Pre zvyčajnú kázeň Spurgeon nepoužíval viac ako jednu stranu poznámok, ktoré si bral so sebou na kazateľnicu, no stále rozprával rýchlosťou 140 slov za minútu a to 40 minút.

26. Jediný raz, kedy mal Spurgeon oblečené kňazské oblečenie, bolo počas jeho návštevy v Ženeve, kde kázal z Kalvínovej kazateľnice.

27. Tým, že prijímal niektoré z mnohých pozvaní vyučovať, Spurgeon často kázal desaťkrát za týždeň.

28. Spurgeon sa často stretával s Hudsonom Taylorom, dobre známym misionárom v Číne a s Georgom Mullerom, zakladateľom sirotinca.

29. Spurgeon mal dve deti – synov dvojčatá – a obidvaja sa stali kazateľmi. Thomas nastúpil na jeho miesto ako pastor v Tabernacle a Charles junior

24 ZÁPAS O DUŠI

(mladší) převzal starostlivost nad sirotincom, který založil jeho otec.

30. Spurgeonova žena Susannah ho volala Trishatha (titul používaný judským guvernérom za čias perzského impéria), který znamená „Vaša excelencia.“

31. Spurgeon často pracoval 18 hodin denne. Známý bádateľ a misionár David Livingstone sa ho raz spýtal: „Ako dokážeš robiť prácu dvoch ľudí za jeden deň?“ Spurgeon odpovedal: „Zabudol si, že sme na to dvaja.“

32. Spurgeon vystupoval tak silno proti otroctvu, že americkí vydavatelja jeho kázni začali vymazávať jeho poznámky na túto tému.

33. Príležitostne Spurgeon požiadal členov zboru, aby neprišli na ďalšiu nedeľnú kázeň, aby mohli noví veriaci nájsť miesto na sedenie. Počas jednej kázne v roku 1879, pravidelné zhromaždenie odišlo, aby sa mohli noví veriaci, čo čakali vonku, dostať dnu. Budova bola okamžite opäť plná.

Použité s dovolením Christian History Magazine, Jan Šichula

KLÍČ K BOŽÍ PRAVDĚ a ostré hrany doktríny

Začínat křesťanský život vírou v pevnou doktrínu je velmi důležitá záležitost. Někteří lidé slyšeli dvacet různých „evangelíí“ v průběhu stejného počtu let. Kolik jich ještě uslyší, než se dostanou na konec své cesty, lze jen těžko předvídat. Děkuji Bohu, že mě v počátku vyučil takovému evangeliu, že jsem se s ním dokonale ztotožnil a nechci znát žádné jiné. Stálé změny vyznání jsou totiž ztrátou. Je to totéž, jako když budete jabloň očesávat dvakrát nebo třikrát ročně. Nebudete potřebovat velký sklep, kam byste úrodu jablek uskladnili. Když věřící stále mění principy své doktríny, je málo pravděpodobné, že přinesou bohatou úrodu pro Boží slávu.

Pro nové věřící je důležité, aby správně pochopili základní doktríny, které Pán

ve svém Slově učí. Kdybych například věřil učení o dočasném spasení, těžko bych mohl prožívat vděčnost jen za naději spasení. Když však vím, že ty, které Bůh sám oslovuje, zachraňuje trvalým spasením, když vím, že jim dává věčné ospravedlnění, když vím, že moje spasení je dokonáno na základě Boží věčné lásky a že mě vede do svého věčného království, potom stojím před Bohem v údivu a jsem překvapen, že takové požehnání bylo dáno právě mně!

Zastav se, moje duše!

Obdivuj a div se! Ptej se:

„Ach, proč taková láska ke mně?“

Milost mě přivedla mezi členy

Spasitelovy rodiny: Halelujah!

Díky, věčné díky Tobě!

Vím, že mezi námi jsou mnozí křesťané, jejichž mysl přirozeně tíhne k doktríně svobodné vůle. Za sebe mohu říci, že ta moje tíhne stejně přirozeně k doktrínám svrchované milosti. Když na ulici potkávám některé z těch nejhorších charakterů, cítím, jako kdyby moje srdce mělo propuknout v pláč a současně prožívám i vděčnost, že mě Bůh nenechal jednat tak, jak jednají oni! Uvědomuji si, jakým hříšníkem bych byl, kdyby mě Bůh nenechal bez povšimnutí a nedotkl se mě svou milostí! I já bych se vydal na cestu krajností hříchu, potápěl bych se do největších hloubek zla, nezastavil bych se u žádné špatnosti nebo poštelosti, kdyby mi v tom Bůh nezabránil.

Uvědomuji si, že kdyby mě Bůh ponechal sobě samému, byl bych králem hříšníků. Nechápu proč a z jakého důvodu jsem zachráněn – jediné proto, že to Bůh tak chtěl. Pokud hledám opravdu upřímně, nenalézám sám v sobě žádný klad, pro který bych se stal účastníkem Boží milosti. Pokud v této chvíli nežiji bez Krista, je to jen proto, že Kristus Ježíš měl Svůj cíl, a tím bylo, abych byl s Ním, kde je On, a abych s Ním sdílel Jeho slávu. Nemohu vložit korunu spasení nikam jinam, než na hlavu Toho, jehož mocná milost mě zachránila před pádem do propasti.

Při zpětném pohledu na svůj život

ZÁPAS O DUŠI 25

vidím, že počátek všeho vycházel jen od Boha. Neuchopil jsem pochodeň, abych jí zapálil slunce, ale slunce osvítilo mě. Nezačal jsem svůj duchovní život – naopak, vzpíral jsem se věcem Ducha a bojoval jsem, když mě k sobě přitahoval, neběžel jsem za Ním – v mé duši byla přirozená nenávist ke všemu svatému.

Každé úsilí mě přilákat a oslovit nic neznamenal; varování bylo mluvením do větru, pohrdal jsem hromobitím, a co se týče šepotů Jeho lásky, ty jsem odmítal, jako kdyby šlo jen o zbytečnost a marnost. Ale nyní mohu sám za sebe vyznávat: „Jen On je mé spasení.“ Byl to On, kdo změnil mé srdce a přinutil mě padnout před Ním na kolena. Mohu opravdu říci s Doddridgem a Topladym:

*Milost naučila mou duši modlitbě,
a způsobila, že mé oči vidí.
Když se vracím k té chvíli,
mohu jen dodat,
že milost, která mě vedla až dodnes,
mě nenechá odejít.*

Dobře si vzpomínám na to, když jsem v jednom okamžiku pochopil doktrínu milosti. Musím přiznat, že se všichni rodíme jako arminiáni. I já jsem přicházel ke Kristu s přesvědčením, že vše dělám o své vůli. Byl jsem přesvědčen, že jsem upřímně hledal Pána, ale ještě jsem netušil, že Pán hledal mě. Myslím si, že nově obrácený člověk si toho není zpočátku vědom. Věřil jsem starým věcem, které jsem bez ustání slyšel z kazatelny, ale vůbec jsem neviděl Boží milost. Vybavuji si přesně den a hodinu, kdy tyto pravdy poprvé pronikly do mé duše a kdy byly, jak říká John Bunyan, jakoby vypáleny rozžhaveným železem do mého srdce. Vzpomínám si, jak jsem cítil, že jsem v okamžiku vyrostl z dítěte v muže – že jsem udělal pokrok v duchovních znalostech prostřednictvím nalezení klíče k Boží pravdě. Jednoho večera jsem seděl v Božím domě, nepřemýšlel jsem moc o tom, co kazatel říká, protože jsem tomu, co obvykle kázal, stejně nevěřil. Náhle mi přišlo na mysl: Jak jsi se stal křesťanem? Hledal jsem Pána. Ale jak jsi přišel k tomu, že jsi hledal Pána?

Pravda osvítila moji mysl v okamžiku – nehledal bych Ho, ledaže by něco ovlivnilo mé myšlení, abych Ho začal hledat.

Modlil jsem se, napadlo mě. Ale potom jsem se zeptal sám sebe: Jak jsi přišel k modlitbě? K modlitbě mě přivedlo čtení Písma. Jak jsi přišel ke čtení Písma? Ano, četl jsem ho, ale co mě k tomu vedlo? V jednom okamžiku jsem uviděl, že příčinou toho všeho byl Bůh sám a že On je původcem mé víry. Doktrína milosti se otevřela a do dneška jsem se od ní neodchýlil. Celou změnu zcela připisuji Bohu a mojí touhou je, aby byla mým stálým vyznáním.

Jednou jsem se zúčastnil bohoslužby, kde se probíral text „Kdo určí náš dědičný podíl“. Ten dobrý muž za kazatelnou byl více než mírný arminián. Proto, když začal, řekl:

Tento úsek mluví jasně o našem dočasném dědictví, které nemá nic společného s naším věčným osudem, protože, my nechceme, aby Kristus za nás rozhodoval mezi nebem a peklem. Je to tak jasné a jednoduché. Každý, kdo má jen špetku zdravého rozumu, by měl zvážit své rozhodnutí, než odmítne milost a rozhodne se pro peklo. Nemusíme být super inteligentní, ani aby za nás rozhodovala vyšší Bytost a určovala zda se rozhodneme pro nebe, nebo peklo. Rozhodnutí je ponecháno naší svobodné vůli. Máme dostatek moudrosti, abychom sami posoudili, jak se rozhodneme.

Pak velmi logicky dospěl k závěru, že výběr za nás nedělá Ježíš Kristus ani nikdo jiný. Své dědictví si můžeme vzít bez vnější pomocné ruky. Ale, pomyslel jsem si: „bratře, možná že je to pravda a my se sami můžeme rozhodnout, ale myslím, že dříve než se správně rozhodneme, měli bychom použít něco víc, než selský rozum.“

Nejprve se zeptám: Nemusíme my všichni uznat rozhodnutí Prozřetelnosti a jednání Jehovovy ruky, pokud jde o okolnosti toho, že jsme se na tomto světě objevili? Musíme!

26 ZÁPAS O DUŠI

Ti, kdo jsou přesvědčeni, že jsme od určité doby ponechání vlastní svobodné vůli, abychom si vybrali to nebo ono, co řídí naše kroky, musí uznat, že náš příchod na svět nebyl z rozhodnutí naší svobodné vůle, ale že o tom za nás rozhodl Bůh. Co bylo v naší moci a jaké síly nás vedly k výběru určitých osob – našich rodičů? Mohli jsme pro to něco udělat? Nebyl to Bůh sám, kdo pro nás určil rodiče, místo narození a příbuzné? Nemohl On způsobit, že bych se narodil s kůží Hottentota, porozený špinavou matkou, která by mě vychovávala ve své „osadě“ a učila mě klanět se pohanským bohům? A to stejně jednoduše jako mi dal zbožnou matku, která každé ráno a každý večer klekala na kolena a modlila se za mě? Pokud by se Mu zalíbilo, mohl mi dát za rodiče nějakého prostopášníka, z jehož rtů bych od dětství slychal jen klení a opizlosti. Nemohl mě umístit někam, kde bych měl za otce opilce, který by mě vsadil do kobky nezájmu a vychovával mě v okovech zločinu? Nebyla to Boží Prozřetelnost, že oba moji rodiče byli Jeho dětmi a usilovali o to, aby mě vychovali v bázni před Hospodinem?

John Newton často vyprávěl příběh ženy (a také se mu smál), která řekla, aby doložila doktrínu vyvolení: „Ach!, pane, Bůh mě musel milovat předtím, než jsem se narodila. Po mém narození by ve mně neviděl nic k milování.“ Totéž platí i v mém případě. Proto věřím v doktrínu vyvolení, protože jsem si zcela jistý, že kdyby mě Bůh sám nevyvolil, o své vůli bych si Ho nikdy nevybral. Rovněž jsem si jistý, že o vyvolení bylo rozhodnuto ještě před mým narozením. Musel si mě vybrat z mně neznámých důvodů, protože já sám jsem v sobě nikdy nenašel příčinu toho, proč by na mne měl Bůh hledět se zvláštní láskou. Takže jsem nucen přijmout jedinečnou biblickou doktrínu.

Vzpomínám si na jednoho bratra arminiána, který tvrdil, že četl celé Písmo mnohokrát a nikde v něm doktrínu vyvolení nenašel. Dodal, že by ji určitě našel, pokud by tam byla, protože četl Slo-

vo s modlitbou a na kolenou. Odpověděl jsem mu: „Myslím, že jste četl bibli ve velmi nepohodlné pozici. Kdyby jste ji četl ve svém křesle, pravděpodobně byste lépe porozuměl tomu, co čtete. Samozřejmě, modlete se za všech okolností a čím více, tím lépe, ale myslet si, že pochopení Božího slova záleží na pozici, ve které se člověk věnuje čtení, to hraničí s pověrou. A pokud jste přečetl bibli dvacetkrát a nenalezl nic o doktríně vyvolení, divím se, že jste vůbec něco našel. Asi jste četl takovým tempem, že jste ani nemohl získat žádnou srozumitelnou představu o smyslu Písma.“

Asi by bylo nádherné vidět první řeku tryskající z právě dokončené Země. A co teprve dívat se na obrovský pramen, z něhož se najednou naplní všechny řeky Země a zrodí se miliony řek? Kdo si něco podobného dokáže představit? A právě Boží láska je takovým gejzírem, z něhož tryskají všechny řeky milosrdenství, které kdy potěšily lidské pokolení, všechny řeky milosti v přítomnosti a slávy v budoucnu. Moje duše stojí u svatého pramene, obdivuje a vyvyšuje na věky věků Boha, našeho Otce, který nás miluje!

Na počátku, když byl velký vesmír v Boží mysli stejně jako nenarozené lesy v číšce žaludu, dlouho předtím, než byly pozvednuty hory, a dlouho předtím, než světlo zazářilo skrz oblohu, Bůh miloval své stvoření. Dříve než existovala jediná stvořená bytost, když ani vesmír ještě neexistoval, nebylo nic, co by bylo mimo Boha – i v tomto osamocení, velkém tichu a hloubce, se Jeho nitro chvělo láskou ke Svým vyvoleným. Jejich jména byla v Jeho srdci a už tehdy byli drazí Jeho duši. Ježíš miloval Svůj lid před založením světa, dokonce od věčnosti! On mě povolal prostřednictvím své milosti, aby mi oznámil: „Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství.“ Když se naplnil čas, vykoupil mě svou prolitou krví. Krev a hluboká rána v srdci Syna, který skonal kvůli mě, byla přijata Otcem dlouho předtím, než jsem si Ho zamiloval.

ZÁPAS O DUŠI 27

Když ke mně poprvé přišel, neodmítl jsem Ho? Když klepal na dveře, aby vstoupil do mého srdce, neposlal jsem Ho pryč navzdory vzácné milosti? Ano, pamatuji si, že jsem to dělal často a až do chvíle, kdy nakonec mocí své neodolatelné milosti řekl: „Vejdou dovnitř.“ Obrátil mé srdce a způsobil, že jsem Ho začal nejen vnímat, ale i milovat. Nebýt Jeho milosrdného rozhodnutí, vzdoroval bych dál. Jestliže mě vykoupil, když jsem byl mrtvý v hříchu, není právě tato skutečnost logickým závěrem, že On mě musel milovat první? Zemřel za mne můj Spasitel, protože jsem v Něho věřil? Ne, já jsem tehdy neexistoval, neměl jsem žádné bytí. Mohl tedy Spasitel zemřít, protože jsem měl víru, když jsem se ještě ani nenarodil? Mohla být má víra zdrojem Spasitelovy lásky ke mně? Vůbec ne! Můj Spasitel za mne zemřel dlouho předtím, než jsem se rozhodl a uvěřil. „Ale,“ může někdo namítnout, „On věděl, že budeš mít víru, a proto tě miloval.“ Co předvídal o mé víře? Předvídal, že budu mít víru sám ze sebe a že sám uvěřím? Ne, tohle Kristus nemohl předvídat, protože žádný křesťan netvrdí, že víra přišla sama od sebe, bez obdarování a bez práce Ducha Svatého. Setkal jsem se s mnoha věřícími a mluvil s nimi o tom, ale nepoznal jsem nikoho, kdo by si položil ruku na srdce a řekl: „Uvěřil jsem v Ježíše Krista bez pomoci Ducha Svatého.“ Jen tak mohu být smířen s doktrínou o zkaženosti lidského srdce, protože sám sebe považuji za zkaženého v srdci. Mám všechny důkazy, že se v mém těle nic dobrého nenachází. Když Bůh vstoupal do smlouvy s bezhříšným člověkem [Adamem], byl to na straně Pána čin laskavosti, neboť člověk je jen nepatrné stvoření. Ale když vstupuje do smlouvy s hříšným člověkem, a člověk je v očích Boha nehodné stvoření, musí to být z Boží strany čin čistě, hojně a svrchované milosti. Jsem si jist, že když Pán vešel do smlouvy se mnou, bylo to jen z milosti. Když si vzpomenu, jaké doupe nečisté zvíře a ptáků bylo mé srdce a jak silná byla moje neobnovená

mysl, jak byla zatvrzelá a vzpurná vůči svrchovanosti Boží vlády, mívám pocit, že v domě mého Otce je pro mne připraven ten nejskromnější pokojík a až vejdu do nebe, pošlou mne mezi ty poslední ze všech svatých.

Zesnulý pan Denham dal na náhrobek pod svůj portrét nádherný text:

Spása je od Hospodina.

To je závěť kalvinismu, to je jeho shrnutí a jeho podstata. Kdyby se mě někdo zeptal, co mám na mysli slovem „kalvinista“, odpověděl bych: „Je to někdo, kdo vyznává, že Spasení přichází od Hospodina.“ Nemohu v Bibli najít jinou doktrínu, než je tato. Je to totiž základ evangelia.

„Jen On je má skála, má spása.“ Řekněte cokoli, co odporuje této pravdě, a bude to hereze. Vyřkněte herezi a já odhalím její podstatu. Dokážu, že se oddělila od základního a pravdivého základu víry: „Bůh je má skála a mé spasení.“ Co je římská hereze, když ne přidání něčeho k dokonalým zásluhám Ježíše Krista – přidání skutků těla, které nám mají pomoci v ospravedlnění? A co je hereze arminianismu, když ne přidání něčeho k dílu Vykupitele? Každá hereze se sama odhalí, pokud je přinesena ke zkušebnímu kameni.

Můj osobní názor je, že neexistuje nic takového jako kázání Krista, a to toho ukřižovaného, dokud nekážeme to, co dnes nazýváme kalvinismem. Kalvinismus je jen přezdívkou. Kalvinismus je evangelium a nic jiného. Pokud nekážeme ospravedlnění vírou, bez skutků, pokud nekážeme svrchovanost Boha v Jeho výkonu spravedlnosti milostí, nevěřím, že kážeme evangelium, které vede ke spasení. Ani si nemyslím, že můžeme kázat evangelium, které není založeno na konkrétní spáse vyvolených a vybraných lidí, za něž Kristus na kříži vydobyl spasení. Nemohu se ztotožnit s evangeliem, které by nechalo svaté odpadnout po jejich povolání a dovolilo by, aby Boží děti byly páleny v ohni zatracení poté, co jednou uvěřili v Ježíše. Takové evangelium se mi hnusí.

28 ZÁPAS O DUŠI

*Kdyby se něco takového mělo stát
a ovce Kristova by odpadla,
moje nestálá, slabá duše
by žel bohu padla tisíckrát za den.*

Pokud by jen jeden svatý Boží zahynul, mohlo by se to stát všem. Kdyby se jen jeden z těch, s nimiž Bůh vstoupil do smlouvy, ztratil, mohlo by se to stát všem. Kdyby tomu tak bylo, pak neplatí ani jeden slib evangelia a bible je lež. Není v ní nic, co bych mohl s jistotou přijmout. Když uvěřím, že svatý Boží může odpadnout s konečnou platností, nemám žádné ujištění víry a stane se ze mne nevěřící. Pokud mě Bůh jednou miloval, potom mě bude milovat věčně. Bůh je příčinou všeho. Jeho gigantický intelekt určil vše dlouho předtím, než cokoliv učinil. A co jednou stanovil, nikdy nebude měnit. „Tak se stane,“ říká a železná ruka osudu dohlédne, že vše proběhne tak, jak bylo určeno. „Toto je můj záměr,“ a ani země, ani peklo to nezmění. „Toto je mé rozhodnutí,“ říká On, „vyhlaste to, vy svatí andělé, od brány nebes neste mé rozhodnutí, a vy ďáblové, pokud chcete, stejně nemůžete změnit mé rozhodnutí, které trvá navěky.“

Bůh své plány nezmění; proč by měl cokoliv měnit? On je všemohoucí, a vše, co činí, koná pro své potěšení. A proč ne? Vždyť je vševedoucí, a proto nemůže plánovat špatně, nemůže se mýlit. Proč by měl cokoliv měnit? On je věčný Bůh. Ve své nesmrtelnosti a neměnnosti své plány dokoná. Proč by měl něco měnit? Uvědomme si, že jsme jako atomy prachu země, jako jednodenní jepice. Vy můžete měnit své plány, ale On nikdy, nikdy nezmění ty Svoje. Oznámil mi, že je Jeho plánem mě zachránit? Pokud ano, věřím, že jsem zachráněný navěky.

*Mé jméno z Jeho dlaní
nevymaže ani věčnost,
zůstane vyryto na Jeho srdci
ve znacích nesmazatelné milosti.*

Nechápu, jak lidé, kteří věří, že křesťan může odpadnout, mohou být šťastní. Musí v nich být něco mimořádného, když dokáží prožít den bez naděje a zoufal-

ství. Kdybych nevěřil doktríně vytrvalosti svatých, myslím, že bych byl ze všech lidí ten nejubožejší, protože by mi chyběl jakýkoliv zdroj útěchy. Nemohl bych říct, podle toho v jakém stavu se právě nachází moje srdce, že jsem stálým zdrojem vody, jehož pramen nevysychá. Spíše bych se musel srovnávat s pramenem vody, který může znenadání přestat tryskat, nebo s nádrží, o níž nemám důvod očekávat, že bude vždy plná. Věřím, že nejšťastnější a nejopravdovější křesťané jsou ti, kdo se nikdy neodvážejí pochybovat o Bohu. To jsou ti, kdo berou Jeho Slovo tak, jak stojí, a věří mu. Nejsou malověrní, ale žijí z jistoty, že co Bůh řekl, to platí.

Vyznávám, že nemám nejmenší důvod o mém Pánu pochybovat a vyzývám nebe, zemi i peklo, aby podaly jakýkoliv důkaz, že Bůh není pravdivý. Z hlubin pekla volám moci zla a z této Země volám zkoušené a trpící věřící, a v nebi se dovolávám a vyzývám dlouhou zkušenosť zástupů obmytých Jeho krví. V těchto třech sférách není k nalezení jediná lidská bytost, která by přinesla svědectví o jednom jediném faktu, který by mohl vyvrátit důvěryhodnost Boha, nebo oslabit důvod pro naprostou důvěru Jeho služebníků. Mnoho věcí se může nebo nemusí stát, ale tato se stane, to vím:

*On představí moji duši
neposkvrněnou a dokonalou
před slávou Jeho tváře
v radosti a plné nádheře.*

Všechny záměry člověka jsou poraženy, ne však záměry Boha. Sliby člověka mohou být porušeny (mnohé se dávají, aby byly porušeny), ale Boží sliby budou všechny naplněny. On slibuje a své sliby nikdy neporušuje. Bůh dodržuje sliby a každý z Jeho vyvolených může dosvědčit, že to tak je. Věřím, že Pán zdokonál vše, co se mne týká – mne bezcenného, ztraceného a nehodného. On mě přesto zachrání, a ...

*„...Já, v zástupu krví obmytých,
budu mávat ratolestí a mít korunu,
a hlasitě provolávat vítězství.“*

ZÁPAS O DUŠI 29

Jdu do země, kterou pozemský pluh nikdy neobrátil, kde je všechno zelenější, než nejlepší pastviny na Zemi, a bohatší, než nejúrodnější kraj. Jdu do nádhernějšího domu, než který kdy věhlasný architekt vystavěl. Nemá pomíjivý vzhled, ale je to „Boží věčné stavení v nebesích, příbytek nepostavený lidskýma rukama“. Všechno, co budu v nebi znát, a vše, z čeho se budu radovat, mi dá Pán. Až se konečně před Ním objevím, řeknu:

*At' milost korunuje všechny skutky
během věčných dní,
v nebesích položil základní kámen
a zaslouží si chválu.*

Vím, že existují lidé, kteří jsou přesvědčeni, že je nutné, aby v jejich teologickému systému omezili význam prolité Ježíšovy krve. Pokud by můj teologický systém potřeboval takové omezení, hodil bych ho do větru. Nemohu a nedovolím, aby se taková myšlenka usadila v mé mysli, vždyť se podobá rouhání. V Kristově dokončeném díle vidím oceán předností, mé klesání nenachází dna, mé oči nevidí žádný břeh. Protože to Bůh tak chtěl, byla Kristova krev dostatečně účinná k záchraně všech nejen v tomto světě, ale všech deseti tisíců světů, které překročily zákon svého Tvůrce. Připusťte v této věci Boží nekonečnost a každé omezení jde stranou. Oběť Boží osoby se neslučuje s vírou v omezenou hodnotu obětování. Hranice omezení nejsou termíny aplikovatelné na Boží oběť. Boží záměr určil užití nekonečné oběti, ale nemění ji v omezený skutek. Pomysli na počty těch, jimž Bůh již udělil Svou milost. Pomysli na nespočetné zástupy v nebi: kdybys tam dnes přišel, bylo by stejně jednoduché spočítat hvězdy nebo mořský písek, jako spočítat davy stojící před Jeho trůnem? Přicházejí z východu a ze západu, ze severu a z jihu, sedí s Abrahamem, Izákem a Jákobem v Božím království. A kromě těch v nebi pomysli na všechny zachráněné na Zemi. Jeho vyvolených na Zemi jsou miliony. Ať je Bůh pochválen. Věřím, že přicházejí dny, jasnější dny než tyto, kdy budou nespočetné zástupy a davy přivá-

děny k poznání Spasitele a k radosti v Ném. Otcova láska není určena jen pro několik málo lidí, ale pro velké množství lidí. V nebi bude „velký zástup, který by nikdo nemohl sečíst“. Člověk může počítat ve vysokých číslech, ale jen Bůh sám spočítá zástupy Jeho vykoupených. Věřím, že v nebi bude víc lidí, než v pekle. Pokud se mě někdo zeptá, proč si to myslím, odpovím: protože Kristus „drží ve všem prvenství“. Nemohu pochopit, jak by mohl mít prvenství, kdyby bylo více těch, kdo jsou pod nadvládou Satana. Navíc jsem nikde nečetl, že v pekle bude velký zástup, který by nikdo nemohl sečíst.

Raduji se, protože vím, že duše malých dětí, jakmile zemřou, zamíří rychle do ráje. Pomyslete, jaký zástup jich tam je! Dále v nebi jsou nespočetné zástupy duší spravedlivých – vykoupených ze všech národů, pokolení a jazyků. A přicházejí lepší časy, kdy víra v Krista bude celosvětová, kdy: „On bude kralovat od pólu k pólu neomezenou vládou.“ Kdy se celá království před Ním pokloní a národy se zrodí v jednom dnu a během tisíce let velkého miléniového království zde bude dost spasených, aby zaplnili všechny mezery tisíců let, které proběhly předtím. Kristus bude Pánem všude a Jeho chvála bude znít v každé zemi. Kristus bude mít ve všem prvenství. Jeho konvoj bude daleko větší než ten, který nastoupí do válečného vozu ponurého vládce pekla.

Někteří lidé milují doktrínu univerzálního vykoupení. Říkají: „Je to tak krásná myšlenka, že Kristus zemřel za všechny lidi.“ To se shoduje, jak říkají, „s instinkty lidskosti, v nichž je plno radosti a krásy“. Připouštím, že je. Jenže krása může být součástí lži. Na teorii obecného vykoupení je mnohé, co bych mohl obdivovat. Ukážu však, co taková domněnka nutně zahrnuje. Pokud Kristus na Svém kříži zamýšlel zachránit každého člověka, potom zamýšlel zachránit i ty, kdo byli ztraceni, dříve než zemřel na kříži. Pokud je doktrína univerzálního vykoupení pravdivá, tedy že zemřel za všechny lidi,

30 ZÁPAS O DUŠI

pak zemřel i za ty, kteří už byli v pekle předtím, než přišel na tento svět. Nepochybně i tenkrát existovaly zástupy těch, kteří byli zatraceni pro své hříchy. Ale pokud bylo Kristovým úmyslem zachránit všechny lidi, jaké žalostné zklamání zažil. Vždyť máme Jeho osobní svědectví o existenci jezera, v němž je oheň a síra, a do této propasti trápení byli uvrženi někteří lidé, kteří by podle teorie obecného spasení byli vykoupeni Jeho krví. Taková představa se mi zdá tisíckrát odpudivější, než kterýkoliv z následků, o nichž se říká, že jsou spojovány s kalvinistickou a křesťanskou doktrínou zvláštního vyvolení a spasení. Pomyšlení, že můj Spasitel zemřel za všechny, tedy i ty, kteří byli nebo jsou v pekle, se mi jeví jako příliš absurdní představa, než abych se jí zabýval. Představa, že On byl Zástupcem všech lidských synů a že Bůh poté, co nejprve potrestal jejich Zástupce, potrestal i hříšníky samotné, odporuje všem mým představám o Boží milosti a spravedlnosti. Kdyby Kristus skutečně vydal svůj život za všechny hříšníky a Otec by některé z nich za tytéž hříchy potrestal znovu, které Kristus na kříži odčinil, byla by to nehorázná nespravedlivost, která by mohla být přisouzena Saturnu, Janusu, bohyni Thugs nebo nejdábelštějším pohanským božstvům. Kristova oběť by nebyla dokonána, nebyla by ani dokonalá, ale jen částečná. Křesťané by měli dávat pozor, aby Kristus nebyl v žádném případě vystaven takové potupě. Ať Bůh nedovolí, abychom takto smýšleli o Jehovovi, o tom pravém, moudrém a dobrém! Neexistuje živá duše, která stojí pevněji za doktrínou milosti, než já. A jestli se mě někdo zeptá, zda se stydím, když mě nazvou kalvinistou, odpovím: „Nepřeji si být nazván jinak než křesťanem, ale jestli se mě zeptáte, zda se držím doktrinárních hledisek, které hlásal Jan Kalvín, odpovím: ano a radostně to vyznávám. Nechť je mi však vzdálena jakákoliv představa, že Sión má mezi svými zdmi pouze kalvinistické křesťany nebo že nikdo, kdo nesdílí naše názory, nebude spasen.“

O charakteru a duchovním stavu Johna Wesleye, moderního prince arminianismu, bylo řečeno to nejdopornější. Co se jeho osoby týče, mohu jen potvrdit, že ačkoliv si ošklivím mnoho z doktrín, které káže, jako člověka ho mám v takové úctě, jako žádného jiného Wesleyána. A pokud by se hledali další dva apoštolové, aby se přidali k počtu dvanácti, nevěřím, že by se našli lepší dva muži než George Whitefield a John Wesley. Charakter Johna Wesleyho se týčí nad všechna obviňování pro osobní oběť, zápal, svatost a komunikaci s Bohem. Žil nad obvyklou úrovní běžných křesťanů a byl jedním z těch, co „jich svět nebyl hoděn“.

Věřím, že existují zástupy lidí, kteří tyto pravdy nevidí, nebo je alespoň nevidí způsobem, kterým je prezentujeme, ale přijali Krista jako svého Spasitele a jsou stejně tak milí srdci milostivého Boha jako přesvědčený kalvinista uvnitř nebo vně nebe. Nemyslím si, že se liším od mých hyper-kalvinistických bratrů v tom, čemu věřím, ale liším se v tom, čemu oni nevěří. Je zde několik základních doktrín, podle kterých můžeme řídit naši loď na sever, jih, východ nebo západ, ale když studujeme Slovo, dozvíme se něco o severozápadu a severovýchodu a tom, co leží mezi čtyřmi hlavními směry. Systém pravdy odhalené v Písmu není jednoduše v jedné přímce, ale ve dvou. Žádný člověk nedostane správný pohled na evangelium, dokud se nedozví, jak může nahlížet na dvě přímky najednou.

Například: Čtu v jedné knize Bible:

- ◆ *Duch a nevěsta praví pojď. A řekni též pojď. A kdo žízeň má, pojď. Z vody života zadarmo můžeš pít.*

V jiné části toho samého inspirativního Slova je psáno:

- ◆ *A tak nezáleží na tom, kdo chce, ani na tom, kdo usiluje, ale na Bohu, který se smilovává.*

Na jednom místě vidím, že Bůh v prozřetelnosti všechno řídí, ale současně vidím a nemohu si pomoci, že člověk jedná, jak se mu zlíbí, a že Bůh nechal jeho

ZÁPAS O DUŠI 31

skutky většinou jeho svobodnému rozhodnutí. Kdybych prohlásil, že člověk je tak svobodný v jednání, že Bůh nemá žádnou kontrolu nad jeho skutky, blížil bych se k ateismu. Na druhou stranu, kdybych prohlásil, že Bůh ovládá všechny věci takovým způsobem, že člověk nemá dost svobody, aby za své činy nesl odpovědnost, dospěl bych k antinomianismu nebo fatalismu.

To, že Bůh předurčuje a zároveň že člověk je zodpovědný, jsou dvě skutečnosti, které jen málokdo jasně chápe. Někteří věřící je považují za neslučitelné a navzájem si odporující. Pokud tedy najdu v jedné části Bible, že všechno je předurčeno, je to pravda, a pokud najdu v jiné části Písma, že člověk je zodpovědný za všechno svoje jednání, je to také pravda. A jen moje pošetilost mě vede k představě, že se tyto pravdy vzájemně vylučují. Nevěřím, že mohou být spojeny do jedné pravdy na pozemské kovadlině, ale na věčnosti budou pravdou jedinou. Boží předurčení a lidská odpovědnost jsou jako dvě téměř rovnoběžné přímky, ale lidská mysl nevidí, že se sbíhají, tak, že splynou až na věčnosti, v blízkosti Božího trůnu, kde pramení veškerá Pravda.

Často se říká, že doktríny, kterým věříme, mohou vést věřící k hříchu. Slyšel jsem, že doktríny Boží milosti, které tak milujeme a které nacházíme v Písmu, jsou nehoráznost. Nevím, kdo má odvalu vyslovit takové prohlášení, když zvaží, že mnozí velikáni víry doktríny Boží svrchovanosti přijali. Ptám se těch, kteří se odvažují tvrdit, že kalvinismus je špatná náboženská víra, co si myslí o charakteru Augustina, Kalvína, nebo Whitefielda, kteří jsou velkými příklady víry v Boží milost? Nebo co řeknou o puritánech, jejichž díla jsou plná Boží milosti? Kdyby byl člověk arminianem ve dnech puritánů, byl by považován za nejodpornějšího heretika. Nyní ^[1890] jsme za heretiky označeni my a oni jsou ortodoxními zastánci víry. My jsme se jen vrátili do staré školy, abychom vystopo-

vali úpadek naší církve od dob apoštolů. Jedinečná žíla bezplatné milosti, která určuje kázání baptistů, nás zachránila jako denominaci. Můžeme běžet zlatou uličkou k Ježíši Kristu samotnému, skrze zástupy svatých a mocných otců, kdo drželi tyto slavné pravdy, a můžeme se ptát za ně samotné: „Kde najdete svatější a lepší muže ve světě?“ Žádná doktrína není tak dokonalá, aby držela člověka od hříchu, jako doktrína Boží milosti. Ti, kteří ji nazývali „nehoráznou doktrínou“, o ní vůbec nic nevěděli. Tito kritici nevěděli, že jejich vlastní názory jsou tou nejodpornější doktrínou pod nebem. Kdyby znali Boží milost v plnosti, brzy by poznali, že není žádná ochrana před lží než vědomí, že jsme byli vyvoleni před založením světa. Pevná víra ve věčné trvání a v neměnnou náklonnost Boha Otce, nás udržuje v Jeho blízkosti z motívu jednoduché vděčnosti. Člověk nemůže mít nesprávnou víru, aniž by začal vést nesprávný život. Věřím, že jedna věc přirozeně plodí druhou. Víra a spasení je dar od Boha. Nic nedělá člověka tak čestným, jako víra v pravdu. Lživá doktrína brzy vyvolá lživé skutky:

◆ *Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Duchu usmrcujete hříšné činy, budete žít. Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.*
(Římanům 8:13-14)

Ze všech lidí prokazují nejnestrannější zbožnost, mimořádnou vážnost, nejvřelejší oddanost ti, kdo věří, že jsou spaseni milostí, bez skutků, skrze víru, a ne na základě vlastního rozhodnutí, tedy sami ze sebe.

Stará pravda, kterou kázal Kalvín, kterou kázal Augustin, kterou kázal Pavel, je stejná pravda, kterou musím kázat i já dnes, jinak bych byl nepoctivý vůči svému svědomí a vůči svému Bohu. Pravdu nemohu určovat já; neznám nic takového, jako je obroušení ostrých hran doktríny.

– Charles H. Spurgeon –
Obrana kalvinismu, 90. léta 19. století.

32 ZÁPAS O DUŠI

VŠEOBECNÁ SHODA

V církvi existuje starý spor ohledně toho, zda je Bůh v souvislosti s lidským jednáním a spasitelnou vírou Pánem, či nikoli. To, co už bylo řečeno, nám ukazuje, jak bychom se měli k tomuto sporu postavit. Situace není taková, jak vypadá. Není totiž pravda, že někteří křesťané věří v Boží svrchovanost, zatímco jiní zastávají opačný názor. Pravda je, že všichni křesťané věří v Boží svrchovanost, ale někteří si to neuvědomují a mylně se domnívají (a také tvrdí), že ji odmítají. Čím je způsoben tento podivný stav věcí?

Hlavní příčina je stejná jako ve většině případů omylů v církvi – racionalistické spekulace, vášnivě zaujetí pro systematickou důslednost, neochota uznat existenci tajemství a skutečnost, že Bůh je moudřejší než člověk, a z toho plynoucí snaha podřídít Písmo předpokládaným požadavkům lidské logiky. Lidé zjišťují, že bible učí o tom, že člověk nese zodpovědnost za své činy, nechápou však (člověk je skutečně slepý), jak to odpovídá svrchované Boží vládě nad vším, co se děje. Nesnesou, aby tyto dvě pravdy existovaly vedle sebe, jak je tomu v Písmu, raději ochotně přijmou závěr, že kvůli obhájení biblické pravdy o lidské zodpovědnosti musí zavrhnout stejně biblické pravdivé učení o Boží svrchovanosti, a proto celou řadu textů na toto téma bagatelizují. Naše zvrácená mysl má přirozenou touhu zjednodušit bibli tím, že z ní podobná tajemství vyloučí, a tudíž by nás nemělo překvapit, když se její oběti stanou dokonce i schopní lidé. Odtud pochází tato stálá a obtížná polemika. Ironické na této situaci však je, že když se ptáme obou stran, jak se modlí, vychází najevo, že ti, kdo Boží svrchovanost slovně popírají, v ni věří stejně pevně jako ti, kdo ji potvrzují.

Jak se tedy modlíte? Žádáte Boha o svůj každodenní chléb? Děkujete mu za své obrácení? Přimlouváte se za obrácení ostatních lidí? Zní-li vaše odpověď „ne“, mohu k tomu říci pouze to, že

pochybuji o vašem znovuzrození. Jestliže na ni odpovíte „ano“, pak tím dokazujete, že bez ohledu na to, ke které skupině ve výše uvedeném sporu patříte, ve svém srdci věříte v Boží svrchovanost neméně pevně než kdokoliv jiný. Ve stoje o tom můžeme polemizovat, ale na kolenou se všichni shodneme. A právě z této všeobecné shody, kterou dokazují naše modlitby, teď budu vycházet.

Když se díváte zpět do minulosti, tváří v tvář evangelijní zvěsti, vyčítáte si svou dřívější slepotu, lhostejnost, zatvzelest a vyhýbavost. Jistě jste se nepoplácali po ramenou, že jste se nakonec podřídili vládě vytrvale naléhajícího Krista. Nikdy by vás nenapadlo rozdělovat zásluhy za své spasení mezi Boha a sebe sama. Ani na okamžik byste se nedomnívali, že rozhodující podíl na svém spasení jste měli vy, a ne Bůh. Nikdy jste Bohu neřekli, že ačkoli jste vděční za všechny prostředky a příležitosti, které vám z milosti dal, zároveň si uvědomujete, že musíte děkovat ne jemu, ale sobě za to, že jste odpověděli kladně na jeho volání. Vaše nitro se bouří už jen při myšlence, že byste s Bohem takovým způsobem hovořili. Ve skutečnosti mu za dar víry a pokání děkujeme se stejnou upřímností jako za to, že poslal svého Syna Ježíše Krista, abychom v něho uvěřili a obrátili se k němu. Tímto způsobem vás jakožto křesťany vždycky vedlo vaše srdce. Připisujete Bohu veškerou slávu za všechno, co se týkalo vašeho spasení, a víte, že byste se rouhalí, kdybyste mu odmítli projevat svou vděčnost za to, že vás přivedl k víře. Tím, jak přemýšlíte o svém obrácení a vydáváte za ně díky, uznáváte svrchovanost Boží milosti. A všichni ostatní křesťané na světě dělají totéž.

V této souvislosti je poučné se zamyslet nad zprávou o rozhovoru Charlese Simeona s Johnem Wesleyem dne 20. 12. 1784 (toto datum je uvedeno ve Wesleyho deníku):

Pane, slyším, že vás pokládají za arminiána. Mne zase někdy označují za kalvinistu. Proto jsem přesvědčen,

JEDEN SÁZÍ, DRUHÝ ZALÉVÁ, ALE VZRŮST DÁVÁ BŮH

Když jsem nastoupila do osobního vlaku v Kolíně, abych se vrátila domů do Prahy, pohodlně jsem se usadila a tašku jsem si dala k nohám, aby nepřekážela nikomu, kdo by se rozhodl přisednout. Ve dveřích se objevil dobrosrdečně vypadající muž ve věku asi 65 let a hned jak promluvil, připomněl mi Švejka. Určitě touto trasou jezdí často, protože hlasně pozdravil a ihned oznámil nějakému známému Jarouškovi, že si k němu nepřisedne, protože si „tentokrát přisedne tady k panince“, které bude dělat společnost. A to jsem byla já. Byl přesvědčen, že mě to velmi potěší, proto se ani nezdržoval zdvořilostní otázkou, jestli je zde volno. Bez okolků mě začal bavit, a jak jinak než vtipem. Ale nejprve se zeptal, jestli jej znám: „Znáte ten vtip, jak jdou dvě báby do nebe?“ Odpověděla jsem, že ne, ale že nebe mě zajímá, protože je to cíl mého života.

„Tak na to já nevěřím,“ odpověděl. „Paní, já jsem byl evangelík, byl jsem i potvrzovaný a z bible jsem znal mnoho z paměti. Ale jak jsem začal brát rozum, tak jsem si řekl, že žádný Pán Bůh nemůže být, protože kdyby byl, tak by se na to tady nemohl dívat. Na ty války, na to, jak se tady všechno tuneluje, jak se každé ve vládě chce jen napakovat.“ Zeptala jsem se, od koho by měl, podle něj, Bůh s tím trestáním začít, když tak nenávidí hříchy. To by už nikdo z nás nežil, protože nikdo z nás nemůže o sobě prohlásit, že je bez viny, a Písmo říká, že odplata za hříchy je smrt. Mluví se zde o věčnosti. Lidi velmi mylí, že za každý zločin, podvod nebo nevěru nenásleduje Boží trest ihned.

Docela jej pobavilo, že tomu věřím, a řekl: „Tak na peklo už vůbec nevěřím.“

„Však vy uvěříte, až tam budete,“ neodpustila jsem si.

že bychom měli tasit meče. Než se však domluvíme na tom, že se pustíme do boje, dovolte mi, abych vám položil několik otázek ... Považujete se za tak mravně zkaženého tvora, že by vás ani nenapadlo obrátit se k Bohu, kdyby do vás tyto myšlenky Bůh nevložit? „Ano,“ odpověděl starý zkušený pracovník, „je to tak.“ „Ztratil jste veškerou naději, že se Bohu zalíbíte nějakým svým skutkem, a čekáte, že budete spasen pouze na základě Kristovy krve a spravedlnosti?“ „Ano, jenom díky Kristu!“ „Předpokládáme tedy, že vás Kristus zachránil. Nemáte se posléze tak či onak spasit svými vlastními skutky?“ „Ne, musím být spasen Kristem – od začátku až do konce.“ „Připustíte-li tedy, že jste byl nejprve obrácen díky Boží milosti, nemáte v tomto stavu setrvat na základě svých vlastních sil?“ „Ne.“ „Má vás tedy neustále, každou hodinu a minutu, podpírat Bůh, jako když matka drží v náručí své dítě?“ „Ano, přesně tak.“ „A spoléháte jenom na Boží milost a milosrdenství, které vás zachovají pro nebeské království?“ „Ano, mám naději pouze v Bohu.“ „Teď, milý pane, s vaším dovolením zvednu svůj meč ještě jednou, neboť toto je celý můj kalvinismus! Toto je moje vyvolení, ospravedlnění vírou, to, na čem lpím – v podstatě vše, co a jak vyznávám. A proto, jestli chcete, budeme místo pátrání po sporných termínech a výroch upřímně jednat v těch věcech, kde se shodneme.“

*Evangelizace a Boží svrchovanost,
James I. Packer, (str. 13-15, 10-12)
Návrat domů 2000*

**... nikdo není rozumný, není,
kdo by hledal Boha;
(Řimanům 3:11)**

**Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali,
zda by se ho snad nějakým způsobem
mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece
není od nikoho z nás daleko.
(Skutky 17:27)**

34 ZÁPAS O DUŠI

To jej nadzvedlo. „Tak vy mi chcete říct, že vy půjdete do nebe a já do pekla? Já vám něco povím. Když vidím toho papeže, jak se vozí v papamobilu, jak jsou všichni oblečení ve zlatě a nechají si líbat prsteny a přitom Kristus žil v chudobě, tak mi je z toho zle.“ Řekla jsem, že v tomto s ním souhlasím. A pokračovala jsem: „Nechejme však katolické celebrity a zabývejme se Kristem, když jste ho sám vzpomenu. To jste o něm řekl velmi hezky a jsem ráda, že věříte, že žil. Ale za koho jej považujete vy?“ „Byl to moudrý člověk, velký filozof a pomáhal lidem,“ odpověděl. „Já věřím, že je Boží syn, že přišel z nebeské slávy na svět, aby vydal svědectví o Bohu a jeho lásce. Věřím, že musel zemřít jako čistý a neviný beránek, protože jedině taková oběť má moc smazat náš hřích. Kdo tomu věří, je očistěn od svých hříchů a už nebude odsouzen k věčné smrti, ale bude věčně žít v Kristově přítomnosti v nebi.“

„To mi chcete říct,“ reagoval, „že si můžete hřešit jak chcete, a jenom proto, že věříte v Krista, přijдете do nebe?“

„To ne. Kdo ví, jak mnoho mu bylo odpuštěno a za jakou cenu, má sám v sobě ujištění, že se mu dostalo nezasloužené milosti. Vírou v Krista jsem přijala odpuštění a smíření s Bohem. Získala jsem úžasné postavení Božího dítěte. A to mě zavazuje k životu, kterého je toto postavení hodno.“

Stále opakoval, že se mě nechce nějak dotknout, ale že stejně nevěří. Velmi jej pohoršovalo katolictví a znovu připomněl, že Jana Husa upálili, „a víte proč?“ zeptal se. „Protože jim říkal pravdu a z bible vysvětloval, jak se od této pravdy odchýlili. Tím snižoval jejich autoritu u lidu a kněží přicházeli o výděly za odpustky.“

„Správně,“ odpověděl a pokračoval ve zkoušení: „A jestlipak víte, co se říká o husitských ženách?“

„Že znaly bibli lépe, než katoličtí kněží,“ odpověděla jsem. „No, výborně! Vy to všechno znáte! Ale jestlipak víte, proč bibli tak rozuměly? Čím to bylo?“

„Protože veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je úžasným zdrojem moudrosti a veškerého poznání.“

„Ne,“ odpověděl, „je to tím, že to byly chytré české hlavičky.“

Pak následovaly příklady, kolik vynálezů a objevů podaných v jiných zemích má původ v „chytrých českých hlavičkách“. Nechala jsem to bez komentáře. Vypadal dobrosrdečně, měl určitou známost Boha v dětství naučenou, ale byl pyšný na svou „českou hlavičku“, na to, jak záhy „bystře“ pochopil, že Bůh není. Uvědomila jsem si, že dnes, v tomto vlaku měl příležitost vzpomenout si, co v dětství slychal o Bohu, o Kristu, o nebi a o pekle. Vypadal spokojený a pohodový, že by mu mnohý křesťan mohl závidět. Uvědomila jsem si, že to evangelium doposud nevnímám. Čtete si v bibli, že

◆ *Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevěšlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím. (2K 4:3-4)*

Vlak se blížil ke stanici, kde měl muž vystupovat. Na rozloučenou mi řekl: „Tak já vám tedy řeknu ten vtip, jak šly ty dvě báby do nebe ...“ Na závěr se vtipu zasmál sám, přátelsky se rozloučil a vystoupil.

Kéž by mu ještě jednou v životě zazářil Kristus, ale jako Spasitel a Pán jeho života. Často si na tento rozhovor vzpomenu a velmi se v modlitbě za toho člověka přimlouvám.

◆ *Nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst. Kdo sází a kdo zalévá, patří k sobě, ale každý podle vlastní práce obdrží svou odměnu. (1K 3:7-8)*

– Jindra Suchomelová –

Jedněm jsme smrtonosnou vůni vedoucí k záhubě, druhým vůni životodárnou vedoucí k životu. Ale kdo je k takovému poslání způsobilý? (2 Korintským 2:16)

PŘEDVOLEBNÍ ZAMYŠLENÍ

*Mnozí dnes věří, že komunismus
je sice pěkná, ale spíše
nerealizovatelná myšlenka.*

Myšlenka komunismu uchvátla davy nesoudných lidí podobně jako Darwinova evoluční teorie, a také podstata bludu komunismu je stejná jako u darwinismu. Bylo to jen několik inteligentních lidí, kteří velmi brzo poznali, že komunismus je omyl (Karel Čapek: Proč nejsem komunistou, 1923). Davy ostatních naivních duší podlehly vábení komunismu často v domněnku, že slouží vznešené myšlence. Nakonec pro ni byli mnozí ochotni i lhát a vraždit. Jiní jen šli s proudem, ze strachu či typické lidské „předpokakanosti“. A byli i tací, kteří upřímně věřili a obětovali se pro tuto ideu. Jak bylo vysvětleno v předchozích omylech, existuje jednoduchá rovnice: **<řada nepravdivých myšlenek od několika filosofů> násobená <davy nesoudných lidí> se rovná katastrofě mnoha národů.**

Proč je ideologie komunismu hloupost?

Protože se v ní nabízí dosažení vysokého cíle nízkými prostředky – jde tedy o podvod. Nabízí se získání něčeho drahého lacinou cestou. Je to stejné, jako by vám nějaká skupina profesorů na univerzitě nabídla inženýrský titul za to, že odstraní rektora. I kdybyste to udělali, a pak za to dostali diplom a právo psát si před jménem „Ing“, skutečnou vysokoškolskou kvalifikaci stejně mít nebudete. Jen jste obešli náročné a namáhavé několikaleté studium, při němž je nutný určitý talent a velká míra sebezapření. Navíc poneseš vinu třeba zločinu nebo jeho napomáhání. A přesně takhle postupovali komunisté. Nabídli davům nesoudných lidí aby se podíleli na budování beztřídní společnosti, kde nebude vykořisťovatelů a vykořisťovaných, kde bude spravedlnost a všeho dostatek („každému podle jeho potřeb“). Kdo by to nechtěl? **Tato vidina však není to,**

co dělá komunismus komunismem. Každé malé dítě ví – a co je lidstvo lidstvem se ví – že není správné, aby jeden měl nadbytek a druhý umíral hladu. Už dávno před komunisty lidé usilovali o nový spravedlivý řád a často se bouřili proti stávajícímu. **Onu krásnou vidinu nepřinesl až komunismus.** To, co přinesl, a co dělá komunismus komunismem, **jsou prostředky,** kterými se ona vidina a krásný cíl má dosáhnout. A tyto prostředky jsou v komunismu nereálné, zločinné a **hlavně naprosto neúčinné!** Likvidací vykořisťovatelů („poslední bitva vzplála“), přerozdělením nadhodnoty, diktaturou proletariátu, rozdmýcháním nepokojů a revolucí po celém světě, důrazem na průmysl a ekonomiku a podobnými cíli **nelze změnit společnost!** To není nic jiného, než zákeřnost a podvod na důvěřivých lidech, kteří nechají za sebe myslet a jednat komunisty. Výsledkem nebyla spravedlivá společnost, ale miliony mrtvých a devastace morálních hodnot, která se nedá po éře komunismu ani vyčíslit, ani odhadnout. Navíc komunismus svým třídním bojem za mír přivodil zbrojení a eskalaci světového napětí. Dědictvím komunismu byla zničená ekonomika i životní prostředí, noví vykořisťovatelé, státní lež a diktatura, nesmyslný teror.

Hitler se od Stalina učil stavět koncentráky a velmi jej obdivoval (přestože byli občas nepřátelé). Kdo tam žije, nebo se jen zajede podívat třeba do Ruska nebo jiných postkomunistických zemí, dobře ví, o čem mluvím. Věřit komunismu jako úžasné myšlence, je stejně pravdivé jako užívání „titulu bez studia“. K trvalé změně lidského srdce a tím i vytvoření spravedlivé společnosti je třeba **o hodně víc,** než nabídl Marx s Engelsem, Leninem a Stalinem. Skutečnou změnu srdce a člověka nabídl Kristus – žil čestně, pravdivě, neznal třídních rozdílů, nikoho neterorizoval a neposílal do koncentráku, zemřel za nás mučednickou smrtí – což je **pravý opak komunismu!** Komunisté usilovali o nastolení své pravdy pomocí lží. Mír chtěli dosáhnout

36 ZÁPAS O DUŠI

nout bojem, beztřídní společnost budovali zavedením tříd a kast a tvorbu národního bohatství zahájili znárodnováním (zucizením) majetku těm, kteří ho často pracně i poctivě vydělali. Nejde ovšem přehlédnout, že řada budovatelů komunismu v něj poctivě věřila, mnozí i mladí zapálení lidé se pro tuto ideu obětovali a žili, alespoň z počátku, čestně. Tito lidé bezděčně milovali ideál Krista, i když jej ideologicky popírali a proti němu vystupovali, protože nepoznali skutečný obraz jeho charakteru. Mnozí z nich ideu komunismu opustili, když prohlédli jeho metody.

Solženicyn si klade otázku

Alexandr Solženicyn (Nobelova cena za literaturu r. 1970) si ve svých úvahách položil otázku, co způsobilo, že ruský národ tak hluboce klesl, přijal myšlenky komunismu a vydal se cestou národní sebevraždy. Solženicyn položil tuto otázku řadě nejrůznějších lidí, ale konečná odpověď byla vždy stejná. Při své přednášce v Londýně r. 1983 to vysvětlil následovně:

Před půl stoletím, když jsem byl ještě dítě, slyšel jsem mnoho starých lidí, jak vysvětlovali ta velká neštěstí, která padla na Rusko. Říkali: „Lidé zapomněli na Boha; to je důvod, proč se toto všechno stalo.“ Od té doby jsem strávil skoro 50 let zkoumáním historie naší revoluce; při tom jsem přečetl stovky knih, posbíral stovky osobních svědectví a dal dohromady svých vlastních osm svazků, abych odstranil balast zanechaný povstáním. Ale kdyby mě někdo dnes požádal, abych co nejstručněji formuloval hlavní příčinu té zničující revoluce, která pohltila kolem 60 milionů našich lidí, nedokázal bych to vyjádřit stručněji, než jen opakovat: „Lidé zapomněli na Boha; to je důvod, proč se toto vše stalo.“

Edward E. Ericson, Jr.,

Solženicyn – Voice from the Gulag,

Eternity, říjen 1985, str. 23, 24

Impact 10/1987)

Žasnu nad tím, že komunisté mají stále tu opovážlivost zasedat v parlamentu, vystupují v televizi, místo toho, aby hanbou ani nedutali a prosili Pána Boha za odpuštění za vše, co bylo ve jménu komunismu spácháno. A když toto píšu sám, napadá mě – a co zastánci bible? Ti by snad neměli prosit o odpuštění a děkovat Bohu, že je společnost nechá žít, po všech těch křížáckých válkách, inkvizici, conquistě a dál trvajících násilnostech? Stačí si přečíst Bibli a uvidíte, kolik je tam vražd a válek!

Křesťanství a komunismus

Křesťanství a komunismus není totéž, to by mělo být každému přemýšlejícímu člověku jasné – ale není (protože lidstvo je nepoučitelné). Křesťanství a komunismus nejsou totožné ani ve vinnách za napáchaná zla, ani v prostředcích, které tyto systémy používají k dosažení společenského dobra. Cíl (spravedlivá společnost) je skoro identický, avšak prostředky k jeho dosažení jsou naprosto rozdílné. Vraždy, lži, podvody – to jsou komunistické metody revoluce od samého počátku, navržené a hlavně praktikované jeho zakladateli (opilcem, povalečem a příživníkem Marxem, podvodníkem Engelsem a paranoidními vrahy Leninem a Stalinem). Miliony zmařených životů jsou do nebe volajícím svědectvím o tom, na jakém principu komunistická ideologie stojí.

Jsou zakladatelé komunismu srovnatelní se zakladatelem křesťanství Ježíšem Kristem, nebo jeho prvními učedníky? Může někdo ukázat v historických knihách křesťanství (Nový zákon, spisy apoštolů atd.), že Kristus a první křesťané měli ve svém učení stanovenou svrhnout vládu, odstranit vykořisťovatele, vraždit odpůrce režimu, pomstít se protivníku, nenávidět třídního nepřítele, vybojovat si mečem právo na spravedlnost? Nařídil Kristus křížácké války a inkvizici? Chtěl Kristus a učedníci svrhnout římskou vládu, která tehdy okupovala Palestinu? Když lidé chtěli udělat Krista králem, utekl jim! – zatímco ko-

munistům nikdy nešlo a nejde o nic jiného, než o vládu a moc. Kdo si prostuduje díla zakladatelů komunismu, Marxe nebo Lenina, uvidí, že všechny zločiny mají komunisté zakotvené nejen ve svém ideovém programu od samého počátku, ale i v praxi krutovlády.

Hlad na Ukrajině roku 1922

Z doby velkého hladomoru na Ukrajině v roce 1922 pocházejí snímky anonymního fotografa, podávající svědectví nejen o kanibalizmu, ale i o prodeji obětí. K této situaci se 19. 3. 1923 vyjádřil V.I. Lenin v přísně tajném dopisu politbyru. Žádá v něm všechny složky politbyra, aby v žádném případě nedělaly kopii jeho dopisu a aby všechny obdobné dokumenty ihned odevzdaly Molotovovu kabinetu. Vysvětluje, že tato příležitost (!) je pro jejich věc nejen na nejvyšší příznivá, ale možná i jediná, kdy lze na hlavu porazit nepřítele a tím upevnit pozice. Právě v době, v níž se lidé uchylují ke krajnímu prostředku – lidojedství – a na cestách leží stovky, ne-li tisíce mrtvých těl, je nutné zkonfiskovat majetek církve, a to energicky a nelítostně. Vždyť v kláštrech jsou památky – obrovské bohatství v hodnotě několika milionů, možná i miliard rublů ve zlatě. A bez tohoto majetku není ani pomyslení na jakoukoli obranu „našeho stanoviska“ na konferenci v Ženevě. Nepřijde další příležitost v podobě strašlivého hladu, nebude další pozitivní chvíle, která by režimu naklonila masy. A duchovenstvo by (navzdory reakčním názorům) jednou mohlo být nebezpečné. Proto je třeba zlomit jeho odpor tak ukrutně, aby na to nezapomnělo.

(Vesmír 2/99, str. 71)

Komunismus je postaven na lžích Marxe, Engelse a vraždách Stalina

Paul Johnson v knize Intelektuálové píše:

V každém případě Marx vnesl do používání původních i druhotných písemných zdrojů stejný duch hrubé nedbalosti, tendenčního překrucování a vyložené nepoctivosti, jímž byla poznamenána Engelsova práce. Skutečně oba často rukou společnou podváděli, ačkoliv Marx byl podvodník mnohem odvážnější.

(str. 76, 77)

Nebo:

Bývalý sovětský diktátor Josif Vissarionovič Stalin byl údajně největším zločincem 20. století. Vyplyvá to z publikace Genocidy 20. století, která byla vydána v Maďarsku ... Autor knihy István Lovas na základě studia historických materiálů píše, že v minulém století následkem genocid zahynulo zhruba 170 milionů lidí, což je asi pětkrát více, než činily dohromady všechny oběti různých válek mezi národy. Stalin nese podle Lovase odpovědnost za 43 milionů lidských životů. Vůdce komunistické Číny Mao Ce-tung za 38 milionů a vůdce nacistického Německa Adolf Hitler má na svědomí 21 milionů obětí. – *Deník Metro 1.6. 2001*) –

A tak každý soudný člověk může dospět k jednoduchému závěru:

Když lže, podvádí a vraždí někdo, kdo se prohlašuje za komunistu, je to pravý komunist, věrný svým zakladatelům a učení. Když lže, podvádí a vraždí někdo, kdo se prohlašuje (nebo koho lidé považují) za křesťana, není to křesťan, ale podvodník. A naopak: Pokud údajný komunist propaguje lásku k bližnímu i k nepříteli, není to komunist! Pokud údajný křesťan propaguje nenávisť k člověku, není to křesťan, ale čeká ho Boží soud, jako všechny bezbožníky.

Proč tedy nelze křesťany obviňovat z křížáckých válek a inkvizice? Protože opravdoví křesťané nikdy žádné křížácké války nevedli a nikoho nikdy za čarodějnictví neupálili! Žádná území nikdy nedobývali mečem a krví ve jménu Krista!

38 ZÁPAS O DUŠI

Ježíš Kristus, zakladatel jejich učení a víry, to také nikdy nedělal a neučil.

Naproti tomu Lenin byl vrah, Stalin byl lupič, pasák a vrah, Marx flákač, opi-
lec, příživník a podvodník, vymýšlející
nepravdivé teorie o kapitalismu, ekono-
mice a třídním nepříteli. Je to tak těžké
pochopit, v čem je rozdíl? Kdo nevidí
rozdíl v zakladatelích těchto hnutí a pro-
středcích, které vedou k dosažení světo-
vé spravedlnosti, je slepý!

Mnoho lidí vědět a vidět nechce,
protože raději vidí vinu a chyby na dru-
hých. Křesťan se může dopustit chyb
v osobním životě, těžko však bude něko-
ho mordovat ve jménu Krista. Křesťan-
ství je založeno na pravdě a lásce k bliž-
nímu, na tom, že raději nesu sám škodu
a trpím újmu, než abych druhému ublížil.

Mnoho věcí na světě lze předstírat

Lidem, kteří nejsou lhotejní (znovu
opakuji, je jich zoufale málo), by mělo
být jasné, že mnoho věcí na světě je
možné předstírat. Je možné vetřít se do
skupiny poctivých lidí a být nepoctivec, je
možné vetřít se do náboženské organi-
zace jako nevěřící nebo povrchní člověk,
egoista atd., mezi lidi šířící lásku může
tedy chodit zloduch, a naopak, mezi lidi
šířící zlo může chodit (z nějakého nám
třeba neznámého důvodu) velmi hod-
ný a láskyplný člověk. To by mělo být
i v dnešním zmateném a „namixovaném“
světě jasné. Bolestné je, že lidé často
nerozlišují mezi zruďnou ideologií s jejími
zruďnými zakladateli a jinou, vznešenou
a pravdivou ideou, za kterou se později
někteří zlí lidé schovají k páchání zla.

Může vůbec nějaká profesní komora
či organizace zajistit, že se mezi jejími
členy nikdy nevyskytnou podvodníci?
Může to zaručit zakladatel nějakého
ušlechtilého hnutí? Může někdo předejít
nebezpečí, že se třeba za křesťanským
názvem nezformuje i zločinná organiza-
ce? Může snad čtenář těchto řádek za-
jistit, že si někdo v budoucnu nevypůjčí
jeho jméno, myšlenky nebo výroky a
nebude to vše spojovat s něčím zcela
opačným a zlým? Ví snad někdo, co se

na světě nemůže zkazit kromě již zkaže-
ného? A co se nedá zneužít? Tak, jako
se člověk nestane dobrým automechani-
kem tím, že vejde do garáže, tak se ne-
stane křesťanem pouhým chozením do
kostela. Proto bychom se neměli divit, že
ne všichni, kteří byli a jsou komunisté,
klesli tak hluboko, aby se z nich stali lháři
a vrazi. Proto bychom se také neměli
divit, že ne všichni, kteří se sami považují
za křesťany, jsou lidé plní lásky k bližní-
mu. Mohu o sobě tvrdit leccos, mohu
chodit mezi leckteré společnosti, ostatní
o mně mohou leccos tvrdit – ale moje
slova a skutky odhalují, komu patřím!
Můj život, mé chování, jak smýšlím a
mluvím, vztahy ke druhým lidem – to
mluví samo za sebe.

◆ *Po ovocích poznáte je,*

řekl zakladatel křesťanství.

– Pavel Kábrt – ukázka z knihy:

„Jak se nezbláznit?“

... aneb, čemu se dnes věří“

e-mail: pavelkabrt@seznam.cz,

<http://memento.junweb.cz>

VÍŠ, KDO JSEM?

Nikdy jsem neučinila nic špatného,
ale kvůli mně byly zmařeny lidské životy,
potopily se lodě, byla vypálena města,
padaly vlády, byly prohrány bitvy a do-
konce několik kostelů bylo kvůli mně
zavřeno. Nikdy jsem nikoho neuhodila,
neřekla jediné nevlídné slovo, ale kvůli
mně byly zničeny domovy, ochladla přátelství,
ustal dětský smích, manželky
ronily hořké slzy, bratři a sestry na sebe
navzájem zapomněli a rodiče odešli do
hrobu se zlomeným srdcem.

Neměla jsem v úmyslu nic zlého, ale
kvůli mně byly zmařeny talenty, slušnost
a zdvořilost prohrály a příslib úspěchu a
štěstí skončil v bolesti a neštěstí. Nevy-
dám žádný zvuk, jen mlčím. Ne, protože
taková už jsem já.

Nemohu nabídnout nic než zármutek
a bolest. Možná si hned nevzpomeněš
na mé jméno, ale jsem si jista, že mne
osobně dobře znáš. Jak se jmenuji?...

LHOSTEJNOST!

*Hnutí pro život ČR,
<http://prolife.cz>
Šíří a prosazuje úctu k lidskému životu
od početí do přirozené smrti*

EXISTUJE PRAVÝ BŮH?

Rád bych věnoval toto zamyšlení těm, kteří ještě pochybují o Boží existenci. Než na danou otázku odpovíme, uvědomme si nejprve důsledky negativní alternativy. Jestliže Bůh není, život se stává absurdním. Jean Paul Sartre řekl:

Vždy, když si uvědomím, že žiji, je mi z toho nanic.

Jestliže život člověka nevede dál než do hrobu, potom je náš život pouze dohasínající prskavka v nekonečné temnotě vesmíru. Jedinou jistotou, kterou máme, je, že každý z nás musí čelit smrti. Já, který jsem dnes živ, jednou umřu. Dobře si pamatuji, když mně bylo asi sedm let, otcův kolega, pan Richter, zemřel. Natáčel klikou auto, něco mu prasklo v mozku a nebyl. To bylo poprvé, když jsem si uvědomil, že i já jednoho dne zemřu. Pro jistotu jsem se zeptal maminky, jestli je to tak. Ujistila mne, že to tak bude, ale až za hodně let. Tu noc jsem muchlal polštář a přemýšlel o smrti. Později jsem četl, že pionýři v sovětském Rusku psali slohové cvičení na téma, co by měli vědci vynalézt v příštích desetiletích. Jedna pionýrka napsala, že by měli vymyslet pilulku, po jejímž požití by se neumřelo. Nepřála si nic víc, než pohádkovou živou vodu nebo biblický strom života. Člověk už od dětství přemýšlí o smrti a touží po věčnosti. Později si každý, kdo žije bez víry, uvědomí, že nejen člověka, ale i celý vesmír čeká dříve nebo později smrt a konec. Materialisticky řečeno – až se práce schopná energie vypotřebuje, až hvězdy dohoří a dosvítí, až se rotace Země zastaví, pak se vše, podle vědců, smrští do superhmotných černých trpaslíků. Nebude světlo, teplo, život. Druhý termodynamický zákon (vzrůstající cha-

os) neúprosně ohlašuje konec. V mrtvém vesmíru vše ztrácí hodnotu a smysl s konečnou platností. Nezáleží na tom, zda jsme žili v míru a lásce nebo ve válce a nenávisti. Už nebude záležet na tom, jestli jsme byli chudí, bohatí, úspěšní nebo ztroskotanci, muži, ženy, jestli jsme umřeli mladí nebo staří, jestli jsme byli chytrí nebo hloupí, zdraví nebo nemocní. Nebude důležité, zda jsme byli mocní či bezmocní. V konci konců se životní součet všech „hodnot“ rovná nule. O co nám tedy v životě jde? Jestliže se konečné důsledky vzniku vesmíru a lidské civilizace smrští v obyčejný zánik, potom je celý lidský život jen bezvýznamné hemžení a pomíjivost. Úspěchy vědy, výzkumu, lékařů, diplomatů odvracejících válku v konci konců také nevedou nikam. Odkud se bere touha po věčnosti a nesmrtnosti? Pouhá věčná existence beze smyslu by byla jen pokračování bezvýhodnosti. Moje manželka, ještě jako nevěřící, říkávala, že žít věčně je to poslední, co by si přála. A nebyla daleko od pravdy. Věčná existence bez Boha by byla nekonečněkrát větší prokletí než to, co existuje bez Boha v myslích nevěřících nyní. Ale i oni žijí nedůsledně a snaží se žít tak, jako by život smysl měl. Nesmrtnost člověka a věčnost vesmíru, existují-li, potřebují něco víc než neomezené trvání času, energie a dostatek finančních prostředků, jak si zajistit příjemné žití. Bez duchovního rozměru se dříve nebo později dostane každý do slepé uličky existenční beznaděje. V minulosti si někteří lidé říkali, že smysl svého života vidí v dětech a v tom, co po sobě zanechají. Ale ani to už dnes neplatí. Člověk chce žít naplno a stává se spíš konzumentem zážitků než závaznou oporou bližního. Manželství a děti je v té plnosti omezují. Propast mezi Bohem a člověkem, mezi mužem a ženou, mezi generacemi a ve vztahu k dětem, se neustále prohlubuje.

Obraťme kartu hodnot a uvidíme nejkřiklavější nedůslednost a totální porušení celistvosti myšlení moderního člověka. Jestliže Bůh není, člověk nemá

40 ZÁPAS O DUŠI

seběmenší důvod, proč by se měl chovat jinak, než tak, jak právě chce. Přesto, každý, pokud ještě nějaké svědomí má, vyznává určité životní hodnoty, které odpovídají jeho přesvědčení. Bez Boha však neexistuje objektivní jednotka podle které může člověk dobro a zlo měřit. Jestliže Bůh není, potom veškerá moralizování ztrácí smysl, a jak napsal Dostojevský – vše je dovoleno. Bez Boha nikdo nemá pravdu a nikdo nelže. Vše je relativní. Dobro a zlo, co je přijatelné a co už ne, nemůže nikdo určit. Historie jen potvrzuje, že tam, kde byl Bůh vymazán, vyplnila jeho místo zlovolně a krutost. Jestli není Bůh, potom lidský život má stejnou kvalitu jako život psa:

◆ *Vždyť úděl synů lidských a úděl zvířat je stejný. Jedni jako druhí umírají, jejich duch je stejný, člověk nemá žádnou přednost před zvířaty, neboť všechno pomíjí.*

Biblická kniha Kazatel, z níž jsem právě citoval, se čte jako moderní filosofické dílo existencialismu. Světské požitky, sláva, bohatství ani rozkoše nepřinášejí uspokojení. Člověk potřebuje žít ve dvoupodlažním světě. Život bez víry se odehrává v přízemí lidské existence. V přízemí nevíry Bůh s člověkem nekomunikuje. Neklid a nespokojenost moderního člověka vypovídají o tom, že život v přízemí je nepřijatelně absurdní. Pochopit a přiznat si, že život bez Boha nemá smysl ani význam, není snadné. Jen v horním poschodí poznáváme Boha a objevujeme smysl, hodnotu a příčinu svého bytí. Ti, kteří se z vlastních sil snaží vyhoupnout se na horní podlaží „skokem iracionální víry“, aby se ujistili, že lidská existence má smysl a hodnotu, nemají žádné intelektuální opodstatnění, tedy ani právo zdolávat vertikálně oddělená podlaží, protože jejich počínání je veskrze nedůsledné. Hodnoty, které chce člověk uchopit sám, jsou bez Boha nedosažitelné.

Bertrand Russel, třebaže byl ateistou, odsuzoval válku a upjatost v otázkách sexu. Jenže Russel, který žil bez

Boha v přízemí a za předpokladu Boží neexistence, logicky a správně dospěl k závěru, že vše je dovoleno. Přesto ani on nedokázal žít bez hodnot! Nemohl žít pomyslením, že by toleroval válku, která zabije nevinné děti, nebo totalitní stát vyvražďující nebo věznící své odpůrce.

Dobrou novinou je, že život má konečný smysl. Boží motivací tvoření byla výhradně láska. Hodnota člověka spočívá v samotném tvoření a obnově duchovního spojení se svým Stvořitelem. Člověk byl kvalitativně stvořen k obrazu Boha. Bůh je ve své kvalitě nekonečný, člověk je ve své kvalitě omezen. Protože je člověk kvalitativní (ne kvantitativní) obraz Boha, jeho životní smysl, význam a hodnota přesahují, celý hmotný vesmír. Pro člověka je ztracenost obzvláště tragická, poněvadž člověk je ve své celistvosti jedinečné Boží stvoření, je Božím divem a Božím obrazem. Bůh stvořil člověka s duší, kterou v budoucnu sjednotí s novým tělem. Proto dal Bůh za člověka to nejdražší, co měl, svého Syna. Pro bezvýznamnost by Bůh na kříži neumíral. Protože věčný život má absolutní cenu, věčné zatracení je absolutní ztrátou.

Všichni lidé budou po smrti existovat. Jedni budou propojeni s Bohem, druhí budou od Boha odděleni. Život je propojení, smrt rozpojení existencí. Oddělení duše a těla je definice tělesné smrti, i když duše a hmota těla dále existují. Spojení lidského ducha s Božím Duchem je definice věčného života. Rozpojení existencí je věčná duchovní smrt, tedy peklo, kde se člověk bude sytit sám sebou, podobně jako zde na zemi. Každému se splní to, v co věří.

Přátelé, obzvláště vy, kteří si ještě nejste jisti, zda jste vydali svůj život plně do rukou našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, zachránce hříšníků, zamyslete se na chvíli a prozkoumejte své nitro. Žijete ještě v přízemí, nebo přebýváte tam, kde je s námi Duch Boží?

– pst – (1987)

FALEŠNÍ UČITELÉ

Od dob prvotní církve satan aktivně oponoval pravdě Božího slova v myslích člověka a záměrně připravoval falešné učitele s úmyslem, aby svedli Boží lid na scestí:

- ◆ *Apoštol Pavel varoval starší v Efezu slovy: I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu. Budte proto bdělí a pamatujte, ... (Skutky 20:30-31)*

Hlavní téma Nové smlouvy, včetně Janovy epistolou, je výzva křesťanům, aby si zachovali schopnost rozlišovat pravý význam evangelia tak, aby včas odhalili svody falešných učitelů. Otázka falešného učení je stále živá. Měli bychom mít na paměti, že evangelium nepodléhá změnám moderní společnosti, ale dále zůstává svědectvím o Kristově spásné novině a nepřeklenutelné propasti, která odděluje přirozeného člověka od svého Stvořitele. Křesťan, a může to být nejen laik, ale i teolog, který se snaží zamlčovat nebo přizpůsobovat nepříjemné pravdy o stavu hříšného člověka tak, aby se každý cítil, že právě on je Bohem milován, vydává sám sebe v nebezpečí, že bude Písmem usvědčen z falešného učení. Ten, kdo se vyhýbá učení o hříchu, soudu a spravedlnosti z „lásky“ k bližnímu, neslouží Bohu, ale lidským rozmarům:

- ◆ *Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si sežnou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. (2. Timoteovi 4:3)*

Podívejme se na oficiální vyjádření synodu ČCE⁽¹⁾ na téma „Problematika homosexuálních vztahů“:

Celkový obraz homosexuality a projevů jejího hodnocení je ve Starém i Novém zákoně značně fragmentární a ne zcela zřetelný. To by nás mělo vést k opatrnosti při vyvozování příliš jednoznačných a zásadních hodnotících závěrů.

Podle druhé – medicínské – části materiálu je homosexuální orientace přirozená, nezměnitelná a nezhojitelná a řešením pro homosexuály má být „coming out“.

„Coming out“ – vyjít, následovat a hlavně odvrátit se od zlého, je to, k čemu nás vyzývá Boží slovo. Škoda, že teologové a lékaři svým postojem ujistují ty, kteří jsou ohroženi na těle i na duši, že vyjít nemusí, protože jim žádné nebezpečí nehrozí. Všeobjímající evangelium „lásky“ a porozumění je stejně účinný lék jako placebo pilulka pro toho, kdo potřebuje nové srdce.

– kas –

(1) Kam směřuje ČCE najdete na internetu: www.hcjb.cz

HOMOSEXUÁLOVÉ

potřebují Boží milost, pokání a znovuzrození z Ducha svatého, stejně jako smilníci, cizoložníci, zloději a všichni hříšníci.

Pán Ježíš konstatoval, že naše lidská přirozenost je zlá:

- ◆ *Jestliže tedy vy, ač jste zlí...“ (L 11,13)*

Na jiném místě Písma se praví:

- ◆ *Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovržlivost. To všechno zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka. (Mk 7,21-23.)*

Tak vypadá rentgenový snímek lidské přirozenosti. Člověk, který nezná Boží slovo, považuje všechny jmenované sklony za přirozené, protože je má skutečně vrozené. Všichni lidé jsou na tom stejně. Pro člověka, který nezná nebo neuznává Boží normy, je přirozené myslet sobecky, cítit nenávisť a toužit po pomstě, je přirozené smilnit a cizoložit, je přirozené závidět, být chamtivý, loupit, zavraždit a podobně. Ti, kdo žijí bez Boha, dávají jen volný průchod svým

42 ZÁPAS O DUŠI

vrozeným dispozicím. Apoštol Pavel jmenuje další skutky, které člověk činí, když jedná podle své zděděné přirozenosti:

◆ *Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím. (Galatským 5,19-21)*

Je pravda, že se s těmito sklony rodíme a skutečně je máme ve své přirozenosti, ale to neznamená, že s nimi nemůžeme bojovat. Člověk má svědomí, rozum a svobodnou vůli, aby mohl svoji přirozenost kontrolovat. Ap. Pavel připomíná křesťanům v Korintu:

◆ *Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravní, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království. (1 Korintským 6,9-10)*

Slovo „zvrácení“ – řecky „*arzenokoitai*“, které je uvedeno v ekumenickém překladu, přeložili kraličtí slovem „*samcoložníci*“. Stejně tak v 1Tm 1,10. Adolf Novotný ve svém Biblickém slovníku napsal: „*samcoložník*“, Žilka překládá „*pederast*“, Škrábal: „*chlapcomilec* (1K 6,9), *sodomista* (1Tm 1,10), muž pohlavně zvrácený, ukájející pohlavní pud s mužem nebo s nedospělými chlapci.“ Nejnovější překlad do češtiny „Nová smlouva“ v 1K 6,9 uvádí slovo „*homosexuálové*“ a v 1Tm 1,10 slovo „*homosexuály*“.

Homosexualita je jen jedna z mnohých náklonností ke zlému. Všichni jsme zdědili nejednu náklonnost ke zlému. U někoho se víc projevuje náklonnost k lakomství a modlářství, u jiného k nenávisti a závist, u dalšího ke smilství a cizoložství a u někoho k homosexualitě.

Lidé, kteří žijí bez Boha a žádné Boží normy neuznávají, považují vše, co je

skryto v jejich přirozenosti, za přijatelné. Neuvědomují si, že lidská přirozenost je skrz naskrz prostoupena zlem – hříchem. Proto smilství a cizoložství nejen neklasifikují jako něco zlého, ale dokonce jej vyhledávají. Není tedy divu, že lidé žijící bez Boha chtějí legalizovat i homosexuální vztahy. O homosexualitě mluví Pán Bůh i ve Starém zákoně:

◆ *Nebudeš obcovat s mužem jako s ženou. Je to ohavnost. ... Kdyby muž spal s mužem jako s ženou, oba se dopustili ohavnosti. Musejí zemřít, jejich krev padni na ně. (Lv 18,22 a 20,13)*

Apoštol Pavel věnuje této záležitosti také pozornost ve svém dopise křesťanům v Římě 1,26-28. Pán Bůh tedy jasně ukazuje, že homosexualita patří k projevům zkažené lidské přirozenosti. Když člověk bere jako normu svoji přirozenost a podle své přirozenosti jedná, pak Boží klasifikaci odmítá. Boží norma je přirozenému člověku nepřijemná, odporná a nepřijatelná. Lidé, kteří uznávají jako normální normu chování touhy své přirozenosti, ignorují Pána Boha a nenávidí všechny Boží normy. Apoštol to vyjádřil slovy:

◆ *Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. (Galatským 5,17)*

Nikdo z lidí nemá právo posmívat se tomu, u koho se projevuje náklonnost k homosexualitě, protože tato náklonnost je jen jedna z mnoha zlých náklonností, které všichni máme ve své zkažené přirozenosti. Ten, kdo se posmívá druhému, jen dokazuje, že jeho přirozenost dominuje ohavná pýcha, utrhačství a bezuzdnost, a je na tom stejně špatně, protože „*Bůh se staví proti pyšným*“. Jestliže se zbožní lidé povýšeně posmívají druhým, zapomínají, že se i na ně mohou vztahovat následující slova:

◆ *Lidé budou... chvástají, domýšliví, ... pomlouvační, nevázaní, hrubí... nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. (2Tm 3,2-5)*

ZÁPAS O DUŠI 43

Mnozí lidé přišli k homosexuální orientaci tím, že byli v dětství nebo mládí svedeni homosexuály. Je všeobecně známo, že první sexuální zkušenost se nejloubežji zapisuje do vědomí i podvědomí člověka. První sexuální zkušenost pak podstatným způsobem ovlivňuje sexuální chování člověka. Normalizace homosexuality přispívá k sexuálním experimentům, které homosexuální sklony rozvíjejí a posilují.

Nyní si musíme připomenout zásadní Boží rozhodnutí:

- ◆ *Kdo uskutečňuje zlé sklony své hříšné přirozenosti, ten nebude mít účast v Božím království.*
(1K 6,9-10, Ga 5,21)

Boží rozhodnutí platí, i kdyby proti němu protestovali lidé prostí nebo vzdělaní, bezbožní i samotní teologové:

- ◆ *Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské. Neboť se nechce ani nemůže podříditi Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. ... Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti.*
(Ř 8,7-8 a 13)

Na Božím rozhodnutí nikdo z lidí nic nezmění. Boží ortel zavržení visí stejně nad tím, kdo žije jako lakomec, utrhač, zloděj, modlár, smilník, cizoložník nebo homosexuál. Kdo uskutečňuje hříšné sklony své lidské přirozenosti, pro toho platí, že nebude mít účast v Božím království.

Veliké nebezpečí dnešní doby je v tom, že lidé některé zvrácenosti klasifikují jako něco normálního. Když někdo umí vytunelovat podnik nebo banku podle platných, ale ne všechny alternativy postihujících předpisů, pak je to obdivuhodná chytrost a podnikavost. Takový podnikatel nebude stíhán ani trestán, i když podle mravních norem jednal jako zloděj. Velikou zvrhlostí je rovněž to, že obhájce u soudu může lhát a dokazovat, že obžalovaný je nevinný, i když ví, že obžalovaný se zločinu skutečně dopustil. Obratný obhájce, který skutečného zločince „vysěká“ a dosáhne jeho propuštění, je pak uznáván jako skvělý advokát.

Takový standard myšlení by měl vést obzvláště křesťany k obezřetnosti a rozlišování, co je světské a co svaté, aby nedocházelo k podceňování hříchů, včetně homosexuality. Zákon o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví zůstává z pohledu Písma zvrhlostí do nebe volající.

Existuje nějaká záchrana pro člověka, který se narodil se zkaženou přirozeností? Díky Bohu, ano! Záchrana je v Pánu Ježíši Kristu. Naše hříšná přirozenost se nedá napravovat ani vylepšovat. Bůh viděl, že pro naši přirozenost je jen jediné řešení: smrt a umrtvení. Hříšná přirozenost musí zemřít se všemi zlými sklony, které jsme zdědili skrze Adama. Kdo si myslí, že se sám polepší, napraví, změní, ten si dělá iluze, a velmi brzy se přesvědčí, že zlé sklony, které má v sobě od svého početí, jsou silnější než jeho dobré snahy. Bude mít stejnou zkušenost jako ap. Pavel:

- ◆ *Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci... Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?*
(Řimanům 7,18-19.24)

Bůh ve své milosti pro nás připravil ještě před založením světa řešení: Umrtvení naší hříšné přirozenosti spolu s Kristem. Když šel Kristus na kříž, nesl tam také k ukřižování naši lidskou přirozenost. Naše hříšná přirozenost musí na kříž, musí být umrtvena, musí zemřít. Ten, kdo spojí svoji bytost cele s živým Kristem, pozná, že jen On má moc vzít naši hříšnou přirozenost a umrtvit ji. Když ap. Pavel spojil svůj život s ukřižovaným a vzkříšeným Kristem, mohl napsat:

- ◆ *Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.*
(Galatským 2,19-20)

Křesťanům v Římě připomíná:

- ◆ *Jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít.*
(Řimanům 8,13)

44 ZÁPAS O DUŠI

Koloským křesťanům napsal:

- ◆ *Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. Pro takové věci přichází Boží hněv.*

(Koloslým 3,5)

Jediným řešením, které vede k záchraně, je umrtvení, usmrčení, spoluukřižování s Kristem naší hříšné přirozenosti. K tak radikálnímu řešení nás vyzývá sám Ježíš:

- ◆ *Jestliže tě tvá ruka nebo noha svádí k hříchu, utni ji a odhoď pryč. Lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys byl s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně.*

(Marek 18,8-9)

Tajemství tohoto radikálního postoje vyjadřuje ap. Pavel:

- ◆ *Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. ... Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtví hříchu, ale žijí Bohu v Kristu Ježíši. (Ř 6, 5-6, 11)*

Touto cestou jsou umrtvovány všechny hříšné sklony, sklony k podvodům, krádežím, k cizoložství i k homosexualitě.

Přijetím Krista nedochází jen k umrtvení staré přirozenosti, ale dochází také ke zrození nové božské přirozenosti v nás. Ap. Petr o tom napsal:

- ◆ *Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.*

(2 Petrův 1,4)

Tato nová přirozenost je dílem Ducha svatého a roste, když člověk žije v pokore s Kristem, sytí se Božím slovem a podřizuje se mu. Duch svatý pak dává růst i normálním čistým sexuálním vztahům mezi mužem a ženou v manželství. Sex je darem Božím pro manželství jed-

noho muže s jednou ženou. Je to vzácný a krásný dar. Pak i ti lidé, kteří měli ve staré přirozenosti sklony k homosexualitě, mohou – jako nové stvoření v Kristu – vytvořit pěkný manželský vztah v normálním manželství. Osobně takové manželství znám a vyrostly v něm krásné, zdravé a zbožné děti.

Čte-li tento článek někdo, kdo v sobě cítí homosexuální sklony, pak ho ujišťuji, že v Ježíši Kristu je i pro něj otevřená cesta ke znovuzrození a novému životu. Dáš-li Ježíši první místo ve své duši, pověšíš-li svoji starou přirozenost i s homosexuálními sklony na kříž spolu s Kristem, a podřídíš-li svoji bytost cele Ježíši Kristu a Božím slovu, pak prožiješ zázrak nového narození i nového života.

– Mgr. St. Kaczmarczyk –

TOLERANCE NARUBY

... aneb netolerantní struktury rozhovoru

Nedávno jsem se účastnil veřejného rozhovoru o homosexualitě, ve kterém velmi často zaznívalo slovo **tolerance**. Nad několika postřehy, které se tolerance týkají, bych se chtěl zamyslet. Když spolu lidé hovoří, mívají pochopitelně různé názory. Asi každý souhlasí s tím, že odlišný názor je třeba tolerovat. Umíme to však? Jsme skutečně tolerantní, když se střetneme s jiným názorem?

Rozhovor o homosexualitě byl dobrou prověrkou vzájemné tolerance. Pozorně jsem sledoval, jak diskutující předkládají své názory – nejen, co je obsahem jejich názoru, ale jak jej sdělují druhým z hlediska tolerance. Když první z diskutujících předložil svůj názor, sděloval ostatním minimálně dvě věci. Za prvé obsah svého názoru – totiž, že homosexuální sklon i chování nelze podle Bible považovat za hřích. A za druhé sdělil i to, co si myslí o těch, kteří mají názor opačný – kdo s tím nesouhlasí, je tvrdý, nemilosrdný, netolerantní, jeho postoj je diskriminující, až nekřesťanský.

Svá stanoviska prezentoval velmi laskavě a mile, i když padla pejorativní slova jako dogmatismus, fundamentalismus apod.

Ponechejme stranou otázku, který názor více odpovídá biblické výpovědi, a zaměřme se na obecný problém tolerance v rozhovoru. Myslím, že zmíněný diskutující se dopustil jedné zásadní chyby, která mnohým skutečný dialog velmi ztížila nebo dokonce znemožnila. Tím, že místo argumentů pro obhajobu svého názoru označil již předem odlišná stanoviska za tvrdá a nemilosrdná, uvedl všechny s jiným názorem do situace, z které nebylo úniku – buď souhlasíš, nebo jsi tvrdý.

Tolerance se může projevit až tehdy, když jsou názory vyřčeny – navzájem vyslechneme obhajobu a argumenty, můžeme spolu i nesouhlasit, ale dááme si jasně najevo, že se tolerujeme. V naší diskuzi tomu tak nebylo – ještě jsem ani nezačal mluvit a už jsem věděl (partner mi to dal najevo), že dám-li svou kůži na trh a řeknu svůj odlišný názor, projevim se jako netolerantní. Přestože je tento mechanismus většinou neuvědomělý na straně toho, kdo jej používá, je manipulativní a funguje spolehlivě – mnozí se opravdu obávají nebo ostýchají projevit svůj pohled na věc, protože jsou již předem zařazeni do nežádoucí kategorie. Píši tato slova s vědomím, že sám bývám slovně netolerantní. Kolikrát jsem argument formuloval tak, že byl oponent hned od začátku postaven do role, ve které být nechtěl. A to ani nemluví o případech vědomé manipulace. Jsem rád, že veřejný rozhovor proběhl a že jsem se ho mohl účastnit. Přinutil mě o toleranci přemýšlet a formulovat sám pro sebe zásady čestného a uctivého rozhovoru. Třeba vám moje přemýšlení k něčemu bude.

– Jan Hábl –

**Milovaní, nevěřte každému vnuknutí,
nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou
z Boha; neboť mnoho falešných
proroků vyšlo do světa.
(1 Janův 4:1)**

MANAŽERSTVÍ V CÍRKVI?

Utečte od toho!

Dovolil jsem si, snad mi to nebudete mít za zlé, napsat krátkou úvahu na téma ohledně manažerského hnutí v církvi, které se dnes mezi křesťanskými vedoucími stává velice populární. Ať už se jedná o současné moderní záležitosti jako je mezidenominační směřování mládeže, široce ekumenické evangelizační kurzy s absencí pokání, nebo skupinkové megacírky, stále vidím stejný princip. Stojí zde vedoucí a jeho 12 učedníků, které, v tomto modelu, vedoucí vede a směřuje. Vzniká pak učednická, hierarchická pyramida, která může mít až několik pater. Když se přitom používá terminologie „vztahy“, „učednictví“, „vůdcovství“ s mnohdy s proklamovaným cílem „záchranu ztracených“ a „probuzení“, stává se, že mnozí vedoucí si tento princip zvolí za svůj. Má to však jeden háček. Nikdo, kromě Krista, si nemůže nárokovat pozici poslušnosti do té míry, aby se projektoval do svých „učedníků“ jako jejich Pán. Jen Kristus takto mohl vést své apoštoly a jen On v nás přebývá skrze svého Ducha. Jen On má to privilegium stát mezi námi jako Pán kdekoliv, kde se sejdeme v jeho jménu. Jen On jediný je s námi vždy a za všech okolností po všechny dny a jen On může svrchovaně vládnout v každé oblasti našeho života. Také jenom On za nás zaplatil svým životem. Běda člověku, který by si nárokoval stejná privilegia ve vztahu k ostatním křesťanům jako On. Evangelium proto neříká „čiňte si učedníky“, ale dodnes platí Kristova slova: „čiňte mi učedníky“. Na místě Kristově dnes nestojí křesťanský vedoucí, stojící na vrcholku učednické pyramidy, ale nadále jen Kristus, který je reprezentován celým Tělem Kristovým – církvi, které je hlavou. Stát se učedníkem Krista v sobě tedy zahrnuje vyučování skrze komplex jeho služebních úřadů a autorit v církvi, těle, jehož hlavou je Kristus sám, nikoliv následovat exkluzivního osobního vůdce.

46 ZÁPAS O DUŠI

Tento princip sice známe z řeholních řádů, či z úřadu papeže – náměstka Kristova – nicméně reformaci byl naprosto cizí. Dnes na to, žel, slyší naše mnohdy nevyučená mládež, která pak touží po hlubším poznání Písma a biblickém vedení a není schopna rozpoznat výše uvedená rizika. Na tomto principu již funguje mnoho necírkevních organizací, které už ovlivnily řadu mladých křesťanů a vyučily je tak něčemu, co je v rozporu se směřováním jejich domovských církví...

Druhý omyl, který se z těchto kruhů šíří, je přesvědčení, že vést církev je podobné jako vést prosperující soukromou firmu, a že evangelizace je něco jako například úspěšná strojní výroba. V takto pojatém křesťanství je často Ježíš už jen marketingovou značkou, a taková křesťanská firma už víc vlastně ani nepotřebuje. To je ovšem politováníhodný omyl. Pánem církve není manažer, který si volí svůj strategický tým a kde obrácení záležitosti výlučně na kvalitní a propracované strategii. Církev není soukromá společnost nadaných manažerů. Není pravda, že dobrý manažer zvládne vést velký průmyslový podnik stejně jako skupinkový megasbor. Království Boží není z tohoto světa a stojí na zcela jiných principech a základech. Podobně kdysi uvažovala matka synů Zebedeových, která přišla za Ježíšem s žádostí, aby z jejich synů učinil vůdce Božího království. Ježíš ji však důrazně okřikl. Tato žena to jistě myslela upřímně, avšak vůbec nevěděla, o čem mluví a co vlastně žádá. Vůdcovství není věcí nadání, rozhodnutí, nácviku nebo školení. Vedoucí povolává Bůh. Ne k tomu, aby byli řediteli, trenéry nebo manažery. Zkuste navrhnout generálnímu řediteli, že má umývat nohy dělníkům v hale nebo že má položit život za nejposlednějšího vrátného!

A tak se nám rodí nová třída mladých, sice schopných vedoucích, kteří ovšem chtějí jít mnohem rychleji, bez hranic, bez omezení a přímo k cíli. Kdo stačí jejich tempu, dojde. Kdo je slabý,

může mít problémy. Jákob však, když se s Ezauem vracel od Jáboku, a když již byl zlomen Bohem, věděl, že své stádo musí vést podle tempa těch nejslabších oveček, které vedl před sebou. A tak skutečný, zlomený a zkušený pastýř, bývá ten nejposlednější, a ty nejslabší ovečky staví jako první. Nehledá výkon, nežene své ovce závratným tempem, nevidí své ovečky jako nástroj zisku, ani nežádá být viděn. Jeho hlas není slyšet na ulicích a netouží po slávě. Něco takového se na těchto školeních ani nedozvíte, případně na to nebývá kladen důraz. Zde je mírou úspěchu množství, a vůdcovství je předmětem nadání a hlavně účinného školení. Učení a výchova je jistě potřebná a nutná, ovšem bez zlomení a povolání se nedá natrénovat z manuálů.

*S pozdravem
– Aleš Franc –*

RYBÁŘI LIDÍ

Chtěl bych vám vyprávět příběh o jednom spolku rybářů. Všude kolem nich byla jezera plná hladových ryb a už jen pomyslení na rybaření v nich vyvolávalo nadšení! Pravidelně se scházeli, aby se sdíleli o svém povolání k rybaření a jak je rybaření úžasné.

Jeden z nich navrhl, že by měli společně definovat filosofii rybaření a tak pečlivě definovali a předefinovali to, o čem rybaření vlastně je. Vypracovali nové rybářské strategie a taktiky. Uvědomili si, že vlastně rybařili špatně. Dospěli k závěru, že rybařili z pohledu rybářů, nikoliv ryb.

Začali studovat jak vidí ryby svět. Jak vidí ryba rybáře? Čím se ryby živí a kdy? A tak začali zkoumat život ryb, účastnili se konferencí rybářů. Někteří odjížděli na zahraniční stáže, aby mohli co nejlépe prozkoumat různé druhy ryb a jejich zvyky. Někteří dokonce získali akademické tituly v oboru ichtologie. V zápalu studijních aktivit nikdo z nich chytat ryby nešel!

ZÁPAS O DUŠI 47

Proto byl vytvořen výbor, který rozhodl, že bude rybaře k rybám vysílat. A protože množství míst vhodných k rybaření vysoce převyšoval počet rybářů, výbor vypracoval seznam míst, kde se má začít rybařit nejdříve. Program priorit byl zveřejněn na vývěskách všech rybářských poboček. Ale stále nikdo nerybařil. A tak se výbor rozhodl provést mezi rybáři anketu. Většina členů rybářského spolku se nenamáhala odpovědět a ti, kdo odpověděli patřili k těm, kteří se cítili povolání, aby život ryb studovali, aby pro rybaře pořídili rybářské náčiní a několik z nich mělo potřebu rybaře povzbudit. Ve spolicích rybářů probíhala dál celá řada setkání, konferencí, seminářů a tak není divu, že nikdo neměl čas rybařit.

Jednoho dne přišel do spolku rybářů nováček Pepa. Radoval se z toho, že je mezi svými a že se od zkušených rybářů naučí, jak na to. Po jednom dlouhém a bouřlivém jednání o tom, jak být dobrým rybařem, se nakonec vydal na ryby sám. Zkusil své štěstí a po několika pokusech se mu podařilo chytit pěkný kousek. Na dalším setkání rybářů radostně vyprávěl o tom, jakou rybu ulovil. Spolek rybářů projevil Pepovi velkou důvěru a pověřil jej přípravou instruktáže rybaření. Dostal za úkol, aby navštívil další rybářské spolky a pověděl jim, jak se mu to podařilo. No a protože pozvánky na rybářskou instruktáž se hrnuly ze všech stran, byl Pepa jednomyslně zvolen za člena představenstva spolku rybářů a už mu nezbyval čas, kdy by šel na ryby.

Netrvalo dlouho a Pepa začal být neklidný a cítil prázdnotu. Chybělo mu to napětí, které cítil, když ryba zabere. A tak přerušil své odborné přednášky, vystoupil z představenstva rybářů a řekl svému příteli: „Jdeme na ryby“. Šli a každý z nich měli pěkný úlovek.

A poučení pro nás?

- ◆ *Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně ať vyše dělníky na svou žeň!“ (Matouš 9:37-38)*

Co máme udělat abychom se místo filosofování stali rybáři lidí, abychom uměli

sloužit tam, kde nikdo jiný neslouží? Vše, co potřebujeme, je změna v srdci a začít se modlit za ztracené a bližní, kteří na naši pomoc čekají. Jedna z cest je, udělat si seznam 10 lidí, kterým se budu věnovat v modlitbách i osobně.

– *Internetový folklór* –

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme slovenským čtenářům za porozumění a přijetí českého ZODka. S obavami jsme na tuto změnu z nutnosti přistoupili a očekávali co přijde. Prosíme také české čtenáře, aby přijímali slovenské texty s porozuměním. Děkujeme našemu Pánu, i vám všem, že nás spojuje svojí láskou, a že jazykové rozdíly nejsou překážkou.

Všem čtenářům připomínáme, že časopis vychází jen díky dobrovolným darům. Předem děkujeme za pochopení a vaši modlitební a hmotnou podporu.

ZAJÍMAVOSTI NA INTERNETU

Anglicky hovořícím čtenářům
vřele doporučujeme
klepnutí myši na:
<http://www.ids.org>
<http://www.soundofgrace.org>

Redakce ZODu neručí
za obsah následujících stránek
a neztotožňuje se všemi texty
které obsahují:

<http://www.granosalis.cz>

(reformovaný)

<http://www.jakyje.net>

(apologetika)

<http://www.memento.junweb.cz>

(Pavel Kábrt – téma krece)

<http://www.radio7.cz>

(Internetové křesťanské online rádio)

<http://prokrestany.sweb.cz/>

(katolická problematika)

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a
případné připomínky adresujte na
<zod@hcjb.cz> nebo:**

Distribuce CZ

**HCJB – ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1b
169 00 Praha 69 – Břevnov**

**Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě**

Název účtu:

ZOD – HCJB World Radio

Číslo účtu:

KB Praha 1; Pobočka Pohořelec 22
96538621 / 0100

<http://www.hcjb.cz> nebo <http://www.reformace.cz>

**Pokud máte přístup na webové stránky • Sledujte denní zpravodajství
z křesťanského světa • Můžete poslouchat nebo si stáhnout několik
set audio pořadů nejen z produkce HCJB, ale i z produkce TWR •
Přečtěte si všechny ZODy od roku 1989 • Přečtěte si desítky úvah •
Podívejte se na vznikající složku s elektronickými knihami •
Ve složce o Ekvádoru najdete mnoho zajímavostí •
Chystáme pro vás video a další novinky**

**HCJB online vysílání na <<http://www.radio7.cz>>
každé pondělí od 8:30 do 9:00**

**HCJB online vysílání na <<http://www.lumen.sk>>
každou neděli od 10:45 do 11:00**

ZÁPAS O DUŠI © vydává ZOD – Zápas o duši, HCJB – World Radio
Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 69

Redaktoři Ing. Pavel a Klara Steigerovi, Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 69

Tiskne PBtisk s.r.o., Prokopská 8, 261 01 Příbram VI

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**